

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาใหม่

บทเรียนที่ 1

เหตุใดจึงต้องศึกษาพันธสัญญาใหม่?

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย คอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)

เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล

ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม

และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์

มิชชันนารี สถานีวิทยุคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม

รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
การคลไ่และสิทธิอำนาจ.....	2
คำยืนยัน	2
สาวก 12 คน	3
อัครทูตและผู้เผยพระวจนะ	4
พระวจนะในพันธสัญญาใหม่.	5
ความกระ้าง.....	6
การคลไ่	6
สิทธิอำนาจ	10
ความต่อเนื่อง & ความไม่ต่อเนื่อง	13
ด้านยุคสมัย.....	14
ความต่อเนื่อง	14
ความไม่ต่อเนื่อง	15
ด้านวัฒนธรรม	17
ความต่อเนื่อง.....	18
ความไม่ต่อเนื่อง	19
ด้านตัวบุคคล	20
ความต่อเนื่อง.....	21
ความไม่ต่อเนื่อง	22
สรุป	23
วิทยากร	25
อภิธานศัพท์	27

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาใหม่

บทเรียนที่ 1

เหตุใดจึงต้องศึกษาพันธสัญญาใหม่?

บทนำ

ถ้าคุณเคยศึกษางานศิลปะ วรรณคดี บทละคร หรือภาพยนตร์อย่างจริงจัง คุณคงต้องทราบว่าจะระหว่างการชื่นชมงานต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างผิวเผิน และการวิเคราะห์อย่างละเอียดลึกซึ้งซึ่งมีความแตกต่างอย่างยิ่ง การวิเคราะห์อย่างละเอียดเป็นงานที่ใช้เวลานาน ซึ่งแตกต่างจากการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามเวลาที่เรากำหนดไว้ แต่ในที่สุดแล้ว ทั้งท่านและข้าพเจ้าต่างรู้ว่าแทบไม่มีสิ่งใดสามารถแทนที่ความรู้อันแตกฉานที่มาจากกรวิเคราะห์ประเด็น หรือชิ้นงานนั้น ๆ อย่างละเอียดถี่ถ้วนได้เลย

ในลักษณะคล้าย ๆ กัน นี่ก็ข้อพระสภการณที่ผู้ที่ติดตามพระคริสต์มักประสบเมื่อกล่าวถึงพันธสัญญาใหม่ เราเกิดความชื่นชมยินดีที่ได้อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้และตอนนั้น ในเวลานี้และในเวลานั้น แต่การหยั่งรู้ที่เราได้รับจากการศึกษาพันธสัญญาใหม่ และหลักศาสนศาสตร์ อย่างละเอียดรอบคอบสามารถนำมาซึ่งความอึ้งอัมพรอันยิ่งใหญ่

นี่คือบทเรียนแรกในชุด “อาณาจักรและพันธสัญญาในพันธสัญญาใหม่” ในบทเรียนชุดนี้ เราจะพิจารณานิยามดั้งเดิมของศาสนศาสตร์ และศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ในทุกประเด็นที่พันธสัญญาใหม่ได้สอนเราเกี่ยวกับพระเจ้า และหัวข้ออื่น ๆ ที่เกี่ยวกับพระเจ้า เราตั้งชื่อบทเรียนแรกนี้ว่า “เหตุใดเราจึงต้องศึกษาศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่?” ในบทเรียนนี้ เราต้องการศึกษาว่าเหตุใด จึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่ต้องศึกษาพันธสัญญาใหม่อย่างละเอียด รอบคอบ และยินดีที่จะอุทิศตัวในการศึกษาอย่างลึกซึ้งด้วย

ใน 2 ทิโมธี 2:15 อัครทูตเปาโลกล่าวถึงความจริงที่ว่า เพื่อให้เข้าใจศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่นั้น เราจำเป็นต้องตั้งใจมาก ลองฟังสิ่งที่เปาโลกล่าวแก่ทิโมธี:

จงพยายามอย่างสุดกำลังที่จะให้ตัวท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรง

รับรอง เป็นคนงานที่ไม่ต้องอับอาย และใช้ถ้อยคำแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

แน่นอน ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่หลายมิตินั้น ไม่ค่อยมีความซับซ้อน แต่เปาโลก็กล่าวชัดเจนว่าการที่จะเข้าใจพระคัมภีร์นั้นไม่ได้ง่ายเลยเสมอไป ทิโมธีจะต้องเป็น “คนงาน ... ที่ใช้ถ้อยคำแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” คำในภาษากรีกที่ถูกแปลว่า “คนงาน” ได้แก่ “เออร์กาทอส” (“ergates”) ซึ่งมักใช้เพื่อหมายถึงผู้ใช้แรงงาน ภาพเปรียบเทียบของเปาโลจึงบ่งบอกว่าการเข้าใจศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่นั้นมักต้องอาศัยแรงกายแรงใจอย่างมาก แต่ถ้าการศึกษาศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ยากเย็นขนาดนี้ เหตุใดเราจึงควรกระทำเช่นนั้น?

เป็นเรื่องน่าสนใจมาก ที่ในจดหมาย ถึงทิโมธี เปาโลใช้คำเพียงไม่กี่คำเพื่อกล่าวถึงทั้งความจริงที่ว่า พระคัมภีร์ถูกประทานมาถึงเราโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คือ มาจาก “ลมปราณของพระเจ้า”

และในอีกไม่กี่ประโยคถัดมา เปาโลก็กล่าวกับ ทิโมธีอีกว่า
จงศึกษาและทำงานหนักเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองได้รับการยอมรับในฐานะคนงานของพระเจ้า
โดยการศึกษาและการใช้พระคัมภีร์อย่างถูกต้อง พระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ
นั้นสะท้อนสัมพันธ์ภาพเชิงพันธสัญญากับพระเจ้า พระดำริอันเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระองค์ที่สื่อสารกับเรา
แต่ละคนเหมือนกันก็รวมถึงความรับผิดชอบและการตอบสนองของเราต่อพระวาทะของพระองค์ด้วย
และเนื่องจากพระเจ้าได้ประทานพระวาทะของพระองค์ในภาษาที่เราสามารถเข้าใจได้พระองค์ได้ยอมลดตัวลงมา
เพื่อตรัสผ่านผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ โดยใช้ประเภทของสาร และภาษา
และรูปแบบที่เป็นที่คุ้นเคยของประชาชนและสถานที่ต่าง ๆ ในเวลานั้น ๆ—เราจึงจำเป็นต้องตั้งใจ
ทำงานหนักในแง่ของการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ว่า ข้อเขียนแต่ละประเภทนั้นทำงานอย่างไร
ข้อความบรรยายเชิงประวัติศาสตร์ แตกต่างจากบทกวีอย่างไร หรือ แตกต่างจากจดหมายส่วนตัวอย่างไร
เหตุผลก็คือ เพราะความแตกต่างเหล่านี้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์อย่างชัดเจน
การศึกษานี้ ยังรวมถึงการอ่านพระคัมภีร์โดยใส่ใจกับบริบท
ทำความเข้าใจว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ใช้ประโยชน์จากพันธสัญญาเดิมอย่างไรบ้าง
ในรูปแบบที่กระทำกันอย่างปกติในเวลานั้น ๆ
รวมทั้งประเด็นที่ว่าข้อมูลเดิมนั้นถูกใช้ในสถานการณ์เฉพาะอย่างไรด้วย ดังนั้น
เปาโลจึงบอกทิโมธีว่าพระคัมภีร์ทั้งหมดได้รับการคล้อยจากพระเจ้าโดยผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทิโมธี
รวมถึงเราด้วยเช่นกัน ควรต้องทำงานหนักและควรศึกษาเพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวเราเองเป็นที่ยอมรับ
และเป็นผู้ใช้พระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง

— ดร. เกร็ก เพอร์รี่

เราจะสำรวจถึงเหตุผลที่เราควรศึกษาศาสตร์พันธสัญญาใหม่ ในสองแนวทาง ประการแรก
เราจะศึกษาอย่างละเอียดถึงความสำคัญของการเข้าใจการคล้อยและอำนาจของพันธสัญญาใหม่ และประการที่สอง
เราจะพิจารณาความท้าทายในเรื่องความต่อเนื่อง และความไม่ต่อเนื่องต่าง ๆ ระหว่างยุคพันธสัญญาใหม่ และยุคของเรา
เราจะศึกษาทั้งสองประเด็นนี้อย่างละเอียดยิ่งขึ้น โดยเริ่มที่การคล้อยและสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ก่อน

การคล้อย & สิทธิอำนาจ

เพื่อศึกษาเรื่องการคล้อย และสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ เราจะเน้นที่พระคัมภีร์ได้ยืนยันว่า พันธสัญญาใหม่นั้น
ทั้งได้รับการคล้อยจากพระเจ้า และทรงไว้ซึ่งสิทธิอำนาจ จากนั้น เราจะไขความกระจ่างบางประการเกี่ยวกับความหมายของ “การคล้อย”
และ “สิทธิอำนาจ” เราจะเริ่มด้วยคำยืนยัน

คำยืนยัน

เมื่อผู้เชื่อพระคริสต์ คิดถึงเรื่องการคล้อย และสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ พวกเขาจะอ้างอิงถึง 2 ทิโมธี 3:16 แทบทุกครั้ง
ในข้อนี้ เปาโลเขียนว่า

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสั่งสอน การว่ากล่าวตักเตือน การแก้ไขข้อบกพร่อง และการฝึกฝนในความชอบธรรม
(2 ทิโมธี 3:16)

เปาโลกล่าวถึงการที่พระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นจากการคล้อยใจของพระเจ้า ท่านกล่าวว่า
“พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการคล้อยใจของพระเจ้า” หรือตามถ้อยคำในภาษากรีกคือ “ธีโอ (พระเจ้า) พนูโตส (ลมหายใจ)” (“theopneustos”) ซึ่งอาจแปลตรง ๆ ได้ว่า “พระเจ้าหายใจออกมา” เปาโลยังอ้างอิงถึงสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ เมื่อท่านกล่าวว่า พระคัมภีร์นั้น “เป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น สำหรับการสอนในความชอบธรรม” ซึ่งสำคัญยิ่งต่อผู้เชื่อ ในเรื่องพันธสัญญาใหม่ และลองย้อนไปฟัง 2 ทิโมธี 3:15 ซึ่งเปาโลพูดกับทิโมธีว่า

และรู้ว่ตั้งแต่เด็กมาแล้ว ท่านก็ได้รู้พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถทำให้ท่านมีปัญญาที่จะมาถึงความรอดได้ โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
(2 ทิโมธี 3:15)

หากกล่าวให้ถูกต้องแล้ว “พระคัมภีร์บริสุทธิ” ที่เปาโลกำลังกล่าวถึงนี้ และทิโมธีได้รู้จัก “ตั้งแต่เด็กมา” นั้น ไม่ใช่พันธสัญญาใหม่ แต่เป็นพันธสัญญาเดิม ดังนั้น เหตุใดผู้ที่ติดตามพระคริสต์จึงอ้างอิงถึงถ้อยคำของเปาโลเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม เมื่อพวกเขากำลังกล่าวถึงพันธสัญญาใหม่ในฐานะที่ได้รับการคล้อยใจ และมีสิทธิอำนาจ?

เราจะดูคำยืนยันสามประการในพระคัมภีร์ ที่ช่วยให้เราเข้าใจว่าพันธสัญญาใหม่นั้นถูกเขียนขึ้นด้วยการคล้อยใจจากพระเจ้าและมีสิทธิอำนาจ คือ หนึ่ง เราจะสำรวจการที่พระเยซูทรงเรียกสาวก 12 คน สอง เราจะพิจารณาบทบาทเริ่มแรกของอัครทูต และผู้เผยพระวจนะ และสาม เราจะยืนยันเรื่องการคล้อยใจและสิทธิอำนาจของพระวจนะแต่ละเล่มในพันธสัญญาใหม่ เราจะเริ่มต้นด้วยการที่พระเยซูทรงเรียกสาวกทั้ง 12 นั้นยืนยันเรื่องการคล้อยใจ และสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่อย่างไร

สาวก 12 คน

เมื่อพระเยซูเริ่มรวบรวมกลุ่มประชากรของพระเจ้าที่ยังคงเหลืออยู่เพื่อให้จุดประสงค์ของพระเจ้าต่ออิสราเอลสำเร็จเป็นจริงนี้ พระองค์ได้เรียกกลุ่มคนพิเศษกลุ่มหนึ่ง คือสาวก 12 คน พระกิตติคุณทั้งสี่กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูได้แต่งตั้งสาวก 12 คน โดยได้แยกพวกเขาออกจากคนอื่น ๆ ที่ติดตามพระองค์ด้วย และความแตกต่างนี้เอง ทำให้พวกเขาทุกคน ยกเว้นยูดาส ซึ่งมาได้เป็นตัวแทนที่พระเยซูส่งออกไปในโลกในฐานะอัครทูตผู้ได้รับมอบราชอำนาจ

ในยอห์น 16:13 เราอ่านพบถ้อยคำของพระเยซูถึงสาวกทั้ง 12 คน ว่า:

แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาพระองค์จะทรงนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด พระองค์จะไม่ตรัสโดยลำพังพระองค์เอง

แต่จะคริสต์เฉพาะสิ่งที่ทรงได้อื่น และจะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น
(ยอห์น 16:13)

ข้อความนี้บ่งบอกว่าสาวกของพระเยซูจำเป็นต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย เพื่อที่ “พระวิญญาณแห่งความจริง” จะเสด็จมาและ “นำ [เขาทั้งหลาย] ไปสู่ความจริงทั้งหมด” เกี่ยวกับ “สิ่งเหล่านั้นที่จะมา” เราเห็นในที่นี้ว่า พระเยซูได้แต่งตั้งสาวกที่พระองค์ทรงเลือกให้สั่งสอนคนที่เหลือที่ติดตามพระองค์โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อความตอนนี้ และที่อื่น ๆ ซึ่งคล้ายคลึงกันนี้ ก็ได้ยืนยันความเชื่อของเราในเรื่องพันธสัญญาใหม่เขียนขึ้นจากการคล้อยใจของพระเจ้า

อัครทูตเปาโล ผู้ซึ่งเขียนพระวจนะหลายเล่มในพันธสัญญาใหม่ ท่านมิได้เป็นหนึ่งใน 12 สาวกแรกเริ่ม แต่พระคัมภีร์ได้กล่าวชัดเจนว่า เปาโลเป็นอัครทูตคนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายอำนาจ และท่านก็มีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดของสาวก 12 คน ตามกิจการ 1:21-22

นี่จึงตอบได้ว่าเหตุใดลูกาจึงรายงานเหตุการณ์ที่เปาโลได้พบกับพระคริสต์บนถนนสู่กรุงดามัสกัสถึงสามครั้งด้วยกัน ครั้งแรกในกิจการ 9:1-19 จากนั้นใน 22:6-11 และอีกครั้งในบทที่ 26:9-18 และ กาลาเทีย 1:11-2:10 บอกว่า เปาโลใช้เวลาสามปีกับพระคริสต์ในทะเลทรายอาระเบีย พระวจนะตอนเดียวกันนี้ยังรายงานด้วยว่า บรรดาอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มก็รับรองอำนาจของอัครทูตเปาโล ยิ่งกว่านั้นเปาโลได้กล่าวใน 1 โครินธ์ 15:8-9 ซึ่งเป็นช่วงเวลาหลังจากพระเยซูได้ปรากฏพระองค์กับผู้เชื่อกว่า 500 คน ว่า:

และในท้ายที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเหมือนทารกที่คลอดผิดปกติ เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในหมู่อัครทูต และ ไม่ควรแม้กระทั่งจะได้ชื่อว่าอัครทูต เพราะข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า
(1 โครินธ์ 15:8-9)

ในฐานะอัครทูต เปาโลเรียกตัวท่านเองว่าเป็นคนที่ “คลอดก่อนกำหนด” [คลอดแบบไม่ปกติ] และเป็น “ผู้น้อยที่สุดในพวกอัครทูต” ท่านเป็นอัครทูตผู้มีอำนาจผู้เดียวที่ไม่ได้อยู่กับพระเยซูในช่วงที่พระองค์กระทำพันธกิจในโลกนี้ แต่ท่านก็เป็นประจักษ์พยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซู และได้รับการรับรองจากอัครทูตกลุ่มแรกเริ่มในกรุงเยรูซาเล็ม

เมื่อเราคิดถึงคำยืนยันที่เกี่ยวกับการทรงเรียกสาวก 12 คนของพระเยซู เราก็ควรจะกล่าวถึงการคล้อยใจและราชอำนาจรากฐานของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ ในศตวรรษแรกด้วย

อัครทูตและผู้เผยพระวจนะ

ให้เราพิจารณาเอเฟซัส 3:4-5 ซึ่งเปาโลได้กล่าวถึงความจริงที่ว่า มิใช่เพียงแต่ตัวท่านเท่านั้น แต่รวมถึงอัครทูตและผู้เผยพระวจนะทั้งปวงของพระคริสต์ด้วย ล้วนเป็นผู้ที่ได้รับการเปิดเผยพิเศษของพระเจ้า:

...ความรู้แจ้งของข้าพเจ้าในข้อล้าลึกของพระคริสต์ ซึ่งในยุคก่อนๆ

ไม่ได้ทรงเปิดเผยแก่นมนุษย์เหมือนที่บัดนี้ทรงสำแดงโดยพระวิญญาณแก่เหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า

(เอเฟซัส 3:4-5)

ในที่นี้ เปาโลกล่าวถึงคำสอนอันเด่นชัดของคริสเตียนที่ถูกเก็บไว้เป็นความลับ หรือเป็น “ข้อล้าลึก” จนกระทั่งถูก “สำแดงโดยพระวิญญาณแก่เหล่าอัครทูต และผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า” จึงไม่น่าแปลกใจที่ในเอเฟซัส 2:20-21 เปาโลได้กล่าวถึงอัครทูตและผู้เผยพระวจนะในศตวรรษแรกดังนี้ว่า

ท่านได้รับการสร้างขึ้นบนฐานรากของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ โดยมีพระเยซูคริสต์เองเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์ ทุกส่วนของอาคารทั่วทั้งหมดยึดกันสนิท และประกอบกันขึ้นเป็นวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

(เอเฟซัส 2:20-21)

ตามข้อความนี้ พระเจ้ากำลังสร้างคริสตจักรให้เป็น “วิหารอันศักดิ์สิทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” และพระเยซูทรงเป็น “ศิลามุมเอก” แต่งสังเกตเช่นกันว่า เปาโลระบุว่า “เหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ” เป็นส่วนหนึ่งของ “รากฐาน” ของคริสตจักร สิ่งนี้บ่งบอกว่า พระเจ้าได้สถาปนาคริสตจักรของพระคริสต์บนคำสอนอันประกอบด้วยราชอาณาจักรโดยอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ และตามที่เราได้เห็นในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านี้ คำสอนของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะนั้นทรงอำนาจ เนื่องจากได้รับการคล้อยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

นอกเหนือจากคำยืนยันในพระคัมภีร์เกี่ยวกับสาวก 12 คนของพระเยซู และราชอาณาจักรฐานของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระคริสต์แล้ว เราก็ควรเข้าใจเช่นกันว่า เหล่าอัครทูตเองก็มองว่าหนังสือเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่มีสถานภาพเทียบเท่ากับพระวจนะในพันธสัญญาเดิม มุมมองนี้ปรากฏในหลายข้อความในพันธสัญญาใหม่ แต่เราจะดูเพียงสองตัวอย่าง

พระวจนะในพันธสัญญาใหม่

เริ่มจาก ใน 1 ทิโมธี 5:18 เปาโลเขียนว่า:

เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวซึ่งนวดข้าวอยู่” และ “คนงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน”

(1 ทิโมธี 5:18)

ครั้งแรกที่อ่านข้อนี้แล้ว อาจฟังดูแปลก แต่สำคัญมากต่อการอภิปรายของเรา เนื่องจากเปาโลเริ่มต้นว่า “เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า” จากนั้น ท่านได้หยิบยกสองข้อความแตกต่างกัน ข้อความแรกคือ “อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัว” เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่” ซึ่งอ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 ในพันธสัญญาเดิม แต่ข้อความที่สอง “คนงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” มาจากลูกา 10:7 ในพันธสัญญาใหม่ ความสัมพันธ์กันระหว่างอำนาจของพันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นว่าอัครทูตเปาโลได้พิจารณาข้อเขียนของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระคริสต์ว่ามีศักดิ์เท่าเทียมกับพระวจนะในพันธสัญญาเดิม

เราเห็นลักษณะที่คล้ายคลึงกันใน 2 เปโตร 3:15-16 ซึ่งอัครทูตเปโตรได้กล่าวว่า:

เปาโลที่รักของเราได้เขียนจดหมายมาถึงท่านด้วยสติปัญญาที่พระเจ้าประทาน... ในจดหมายของเขามีบางอย่างที่เราเข้าใจยาก ซึ่งพวกที่รู้ไม่จริง และไม่หนักแน่น ได้บิดเบือนไป เช่นเดียวกับที่ได้บิดเบือนพระคัมภีร์ข้ออื่น ๆ...

(2 เปโตร 3:15-16)

ในพระวจนะตอนนี้ เปโตรยอมรับว่าเปาโลเขียน “ตามสติปัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เขา” กล่าวอีกนัยหนึ่ง หนังสือของเปาโลได้สำแดงราชอำนาจของพระเจ้าพระองค์เอง แต่งตั้งได้ด้วยว่า เปโตรกล่าวอย่างไรเกี่ยวกับการที่คนต่อต้านความเชื่อคริสเตียนได้บิดเบือนจดหมายของเปาโล “อย่างที่เขาได้บิดเบือนข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์” ถ้าเราดูจดหมายของเปโตรในบริบทที่กว้างขึ้น “ข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์” ก็หมายถึงพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิม เราจึงเห็นได้ในที่นี้ว่า เปโตรก็ถือว่างานเขียนในพันธสัญญาใหม่มาจากแรงคลใจและทรงสิทธิอำนาจเดียวกับพันธสัญญาเดิม

พระคัมภีร์ยืนยันว่าพันธสัญญาใหม่เป็นพระวจนะที่ได้รับการคลใจและกอบประด้วยสิทธิอำนาจพระเจ้าสำหรับคริสตจักรของพระองค์ พระเยซูเองก็สัญญาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนอัครทูตของพระองค์ และพระองค์ก็ได้สถาปนาอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในฐานะผู้รับมอบราชอำนาจซึ่งเป็นรากฐานของคริสตจักร ยิ่งกว่านั้น คนของพระเจ้าได้รับพันธสัญญาเดิมในฐานะพระวจนะที่ได้รับการคลใจและกอบประด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าในใจ คริสตจักรที่ถูกเรียกให้ยอมรับงานเขียนของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระคริสต์ว่าเป็นพระวจนะที่ได้รับการคลใจและกอบประด้วยสิทธิอำนาจจลนั้น

เราได้เห็นแล้วว่าความเชื่อเรื่องการคลใจ และสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ ได้รับการสนับสนุนโดยผ่านการยืนยันมากมายในพระคัมภีร์อย่างไร ต่อไป เราจะให้ความสนใจบางประการเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำเหล่านี้

ความกระจ่าง

เมื่อพูดถึงพันธสัญญาใหม่แล้ว คริสเตียนมักจะเข้าใจความหมายของ “การคลใจ” และ “สิทธิอำนาจ” ผิดไป ดังนั้น การยืนยันว่าสองหลักการนี้เป็นจริง มีความสำคัญเพียงใด ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องมั่นใจว่า เราเข้าใจสองหลักการนี้ได้ถูกต้องด้วย

เราจะแยกพิจารณาความกระจ่างของสองหลักการในพันธสัญญาใหม่ ประการแรก เป็นความกระจ่างเกี่ยวกับความหมายของการคลใจของพันธสัญญาใหม่ หลังจากนั้น เราจะพิจารณาถึงสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ เราจะเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์เรื่องการคลใจของพันธสัญญาใหม่

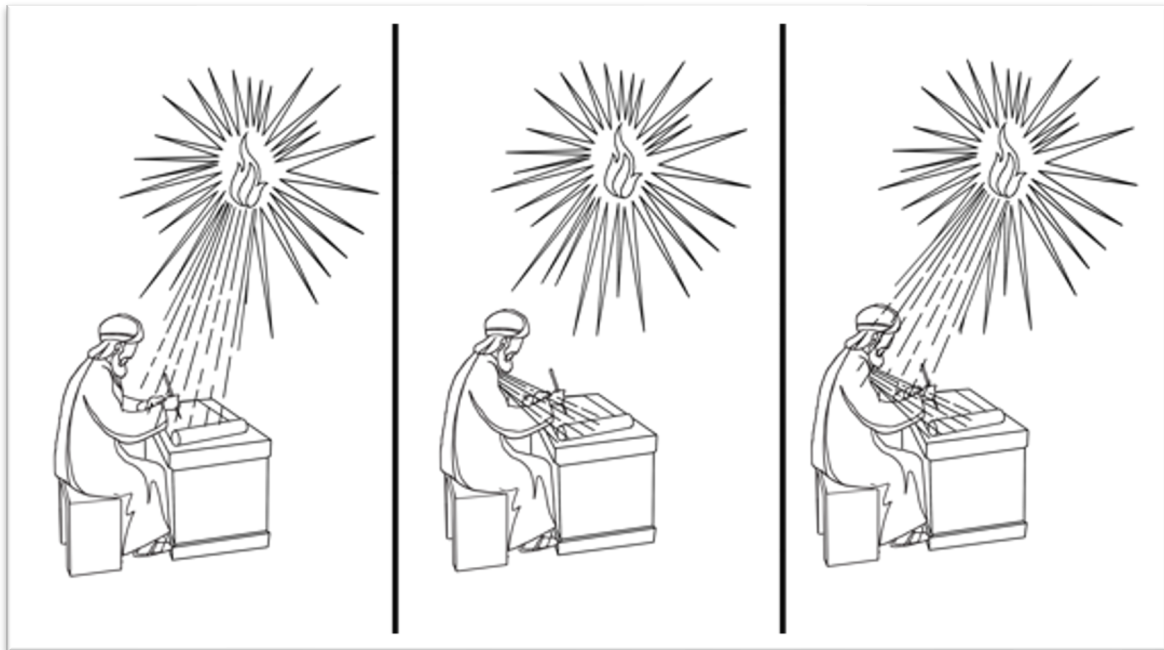
การคลใจ

ตลอดประวัติศาสตร์ คนที่ประกาศตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ต่างเข้าใจความหมายเรื่องพันธสัญญาใหม่ได้รับการคลอใจ หรือ “มาจากลมปราณ” ของพระเจ้า แตกต่างกันไป ดังนั้นการพิจารณามุมมองเหล่านี้บนเส้นทาง หรือ แถบที่ค่อย ๆ ดำเนินไปและเปลี่ยนแปลงไป จึงจะช่วยให้

ที่ปลายด้านหนึ่ง นักศาสนศาสตร์บางคนมีมุมมองเรื่องการคลอใจ แบบโลกสวยหวาน เขาเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คลอใจผู้เขียนพระคัมภีร์ ในลักษณะเดียวกับที่กวี หรือนักดนตรีทางโลกเกิดแรงงูใจในการเขียน ผลก็คือ พวกเขาคิดว่าพันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยเพียงแค่การสะท้อนคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์เท่านั้น พวกเขายอมรับว่าผู้เขียนเหล่านี้อาจปรีชาสามารถ และอาจเข้าถึงข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเรา แต่พวกเขาปฏิเสธ ไม่ยอมรับว่าพันธสัญญาใหม่ คือ บันทึกสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้เราเชื่อ รู้ลึก และกระทำ ซึ่งสามารถเชื่อถือได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์

ที่ปลายอีกด้านหนึ่งของเส้นทาง นักศาสนศาสตร์คนอื่น ๆ เชื่อเรื่องการคลอใจที่ใช้มนุษย์เป็นอุปกรณ์ ตามมุมมองนี้ ผู้เขียนพระคัมภีร์ก่อน ไปในทางที่เป็นผู้รับบัญชา มา เมื่อพวกเขาเขียนพระวจนะเล่มต่าง ๆ โดยเนื้อแท้แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์กำหนดเนื้อหาของพระคัมภีร์ และผู้เขียนที่เป็นมนุษย์บันทึกตามที่พระวิญญาณบัญชา มุมมองนี้ขึ้นต้นความจริงและสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ แต่ปฏิเสธไม่ยอมรับว่าผู้เขียนที่เป็นมนุษย์มีบทบาทสำคัญในกระบวนการเขียน

ประเภทของการคลอใจ

แบบที่ใช้มนุษย์เป็นอุปกรณ์
(พระเจ้าบัญชา)

แบบโลกสวยหวาน
(พระเจ้าแนะนำ)

แบบผ่านทางชีวิต
(พระเจ้าใช้สิ่งที่เกิดขึ้น)

สุดท้าย คริสเตียนผู้ยึดมั่นในพระคัมภีร์ ต่างเชื่อในสิ่งที่ถูกเรียกกันมาเสมอว่า การคล้อยใจโดยผ่านทางชีวิต คำอธิบายนี้บอกว่าเป็นไปได้ที่จะพิจารณากิจการของพระวิญญาณพระเจ้า แยกจากงานของผู้เขียนพระคัมภีร์ที่เป็นมนุษย์ ในมุมมองนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไหวในชีวิตผู้เขียน ทรงควบคุมและนำทิศทางของถ้อยคำที่พวกเขาใช้ในการเขียน ด้วยเหตุนี้ ถ้อยคำของพระคัมภีร์จึงเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ในขณะที่เขียน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ใช้บุคลิกภาพ ประสบการณ์ มุมมอง ความตั้งใจ และทรงนำการเขียนของพวกเขา ดังนั้น ถ้อยคำของพระคัมภีร์จึงถือได้ว่าเป็นถ้อยคำของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ซึ่งมุมมองนี้ สะท้อนถึงคำพยานของพระคัมภีร์เกี่ยวกับธรรมชาติของการคล้อยใจได้ดีที่สุด

เอาล่ะ เมื่อเรากล่าวถึง “การคล้อยใจแบบผ่านทางชีวิต” สิ่งที่เราหมายถึงจริงๆ ก็คือ พระคัมภีร์ไม่ได้ถูกหย่อนลงมาจากฟ้าสวรรค์ ลงบนटकของเรา และไม่ได้หมายความว่าเหล่าผู้เขียนนั้นเป็นหุ่นยนต์อัตโนมัติอะไรสักอย่าง ... แต่มนุษย์เขียนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ชักนำพวกเขา และความหมายของเราก็คือ แม้ว่านี่เป็นสารของพระเจ้า แต่ก็ได้ผ่านมาทางมนุษย์จริง ๆ ที่เป็นสื่อกลาง ในสถานการณ์จริง ที่นี้ มนุษย์อาจรู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับสิ่งนี้ พวกเขาอาจต้องการความเชื่อมโยงโดยตรงมากขึ้น ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ แต่ในความเป็นจริงก็คือ ความรู้เรื่องการคล้อยใจโดยผ่านทางชีวิต จะยังเป็นประโยชน์ต่อเรามาก เหตุผลก็คือ เมื่อข้าพเจ้าอ่านพระคัมภีร์ ข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือสารของพระเจ้า และมีธรรมชาติสองลักษณะ คือเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งผ่านมาทางมนุษย์ที่เข้าใจประสบการณ์ของข้าพเจ้า ที่เผชิญเหตุการณ์บางอย่างคล้ายคลึงกับข้าพเจ้า โดยบุคลิกภาพของพวกเขาก็ถูกสื่อผ่านข้อความเหล่านั้นด้วย ดังนั้น ในความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่เราพูดถึง พระวจนะที่ได้รับการคล้อยใจ และเข้าใจประสบการณ์ของมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยมไม่ใช่ข้อความที่ถูกบัญชาามา ไม่ใช่ข้อความที่ปราศจากความเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของมนุษย์ในการต่อสู้กับความยากลำบาก ดังนั้นความหมายของเรา เมื่อกล่าวถึง “การคล้อยใจโดยผ่านทางชีวิต” ก็คือ การคล้อยใจนั้นผ่านมาทางบุคลิกภาพผู้เขียนที่แท้จริง และในสถานการณ์จริง ดังนั้น เมื่อพวกเขาเขียน พวกเขาาก็กำลังเขียนถ้อยคำของพระเจ้า แต่เขียนด้วยความรู้ ประสบการณ์ และความเจ็บปวดของชีวิตที่เขาเผชิญอยู่

—ศาสตราจารย์ ริก โรดอล์ฟเวอร์

ให้เราฟังตัวอย่างจากสิ่งที่อัครทูตเปโตรเขียนไว้ใน 2 เปโตร 3:15-16:

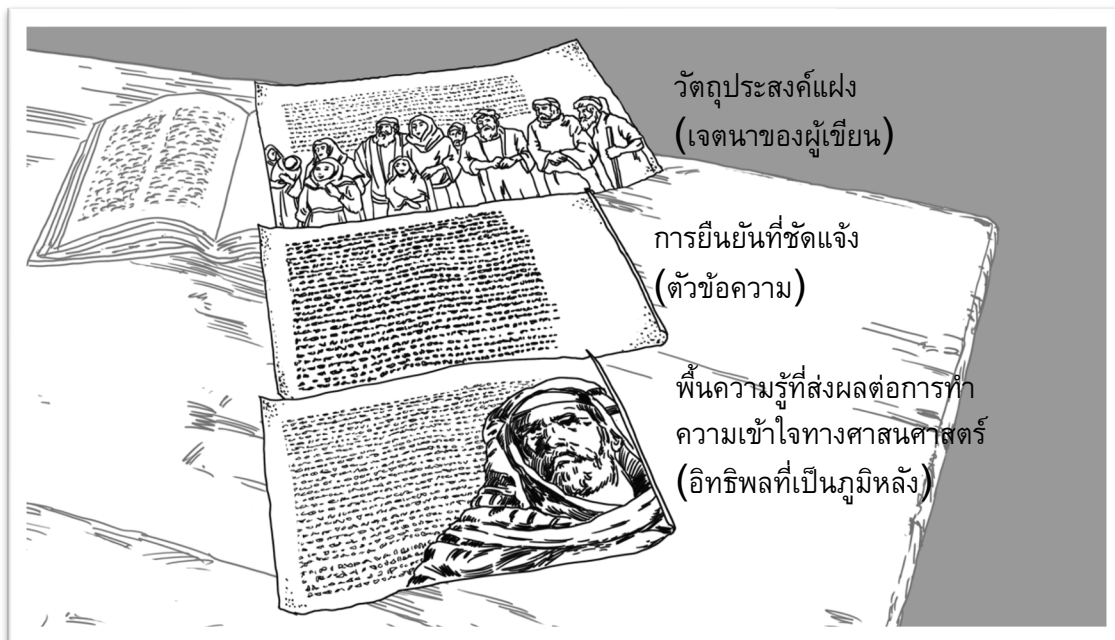
เปาโลที่รักของเราได้เขียนจดหมายมาถึงท่านด้วยสติปัญญาที่พระเจ้าประทาน... ในจดหมายของเขามีบางอย่างที่เราเข้าใจยาก ซึ่งพวกท่านไม่รู้และไม่หนักแน่น ได้บิดเบือนไป เช่นเดียวกับที่ได้บิดเบือนพระคัมภีร์ข้ออื่น ๆ...

(2 เปโตร 3:15-16)

ตามที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ เปโตรยอมรับว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้คล้อยใจให้เปาโลเขียนจดหมาย แต่ขอให้สังเกตว่า เปโตรบอกว่าการคล้อยใจนี้เป็นมาโดยผ่านทางชีวิตของเปาโล เมื่อเปโตรเขียนว่า “ในจดหมายเหล่านั้นมีบางอย่างที่เราเข้าใจยาก ท่านยอมรับเกี่ยวกับภูมิหลัง บุคลิกภาพ และแบบแผนการเขียนของเปาโล ข้อความนี้สะท้อนการศึกษาขั้นสูงด้านธรรมเนียมปฏิบัติในศาสนายูดาห์ของเปาโล และความซับซ้อนขั้นสูงทางศาสนศาสตร์ของเปาโลนั้นเป็นความท้าทายสำหรับเปโตร ผู้เป็นชาวประมงที่นับว่าไร้การศึกษาจากแคว้นกาลิลี

มุมมองของเปโตร ให้อะไรที่เราควรทำตามเมื่อเราเข้ามาศึกษาพันธสัญญาใหม่ เราต้องระลึกเสมอว่ามุมมองด้านศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์นั้นมาจากการคล้อยใจของพระเจ้า โดยเป็นความจริงและเชื่อถือได้ เพราะมาจากพระเจ้าพระองค์เอง แต่ก็สำคัญสำหรับเราด้วยที่จะต้องใช้เวลาพยายามในการเรียนรู้เกี่ยวกับผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ และเจตนาของเขาเหล่านั้นเมื่อเราสำรวจศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่

แท้จริงแล้ว นัยยะแฝงสำคัญที่สุดประการหนึ่งของการคล้อยใจโดยผ่านชีวิตก็คือ เรื่องนี้มีความหมายอย่างไรกับการที่เราศึกษาพันธสัญญาใหม่ ถ้าเราพึ่งพามุมมองของการคล้อยใจแบบโลกสวยหวาน หรือการคล้อยใจแบบใช้มนุษย์เป็นอุปกรณ์แต่เพียงอย่างเดียว เราก็จะตัดสินชีวิตอันน่าทึ่งของสารที่ไป หรือเพิกเฉยต่อบทบาทสำคัญของผู้เขียน แต่การคล้อยใจโดยผ่านชีวิตทำให้เราสามารถสำรวจศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ได้อย่างน้อยสามระดับ

การคล้อยใจโดยผ่านชีวิตทำให้เราสามารถสำรวจศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ได้อย่างน้อยสามระดับ

ระดับสำคัญ และเห็นชัดเจนที่สุด ก็คือ ตัวข้อความเอง ข้อความยืนยันอันชัดเจนเหล่านี้สามารถสอนเราเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ได้มากมาย

ในระดับถัดจากข้อความลงมา เราต้องพร้อมที่จะสำรวจพื้นความรู้มากมายของผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้อย่างชัดเจน แต่ส่งผลต่อการทำความเข้าใจทางศาสนศาสตร์ เราจำเป็นต้องศึกษาภูมิหลัง และความเชื่อทางศาสนศาสตร์ของผู้เขียน และเราควรพยายามอย่างถึงที่สุดที่จะค้นพบว่าภูมิหลังและความเชื่อของพวกเขาส่งอิทธิพลต่อสิ่งที่เขาเขียนอย่างไรบ้าง

ที่นี่ คุณคงจินตนาการได้ว่า การพินิจพิเคราะห์คำประกาศที่ขัดแย้ง พื้นความรู้ที่ส่งผลต่อการทำความเข้าใจทางศาสนศาสตร์ และจุดประสงค์ที่แฝงอยู่ เมื่อเราสำรวจพันธสัญญาใหม่นั้น มิใช่เรื่องง่ายเสมอไป บ่อยครั้งก็จำเป็นต้องศึกษาอย่างละเอียดรอบคอบ แต่ธรรมชาติของการคล้อยใจโดยผ่านชีวิตทำให้จำเป็นที่เราจะต้องสำรวจทั้งสามระดับนี้

เราเพิ่งได้เห็นคำอธิบายเรื่องการคล้อยใจโดยผ่านชีวิตของพันธสัญญาใหม่ บางประเด็นอย่างชัดเจนแล้ว ต่อไปเราจะดูความชัดเจนเรื่องสิทธิอำนาจของพระวจนะในพันธสัญญาใหม่ และเราควรตอบสนองต่อสิทธิอำนาจนั้นอย่างไรในปัจจุบัน

สิทธิอำนาจ

คริสเตียนที่ยึดมั่นพระคัมภีร์ทุกคน เชื่อมั่นว่าพันธสัญญาใหม่นั้นมีสิทธิอำนาจเหนือชีวิตเรา แต่เราต้องระมัดระวังที่จะเข้าใจธรรมชาติของสิทธิอำนาจนี้ น่าเศร้ามาก หากคริสเตียนผู้มีเจตนาดีทั้งหลาย จะลืมไปว่าพันธสัญญาใหม่นั้นมิได้ถูกเขียนถึงพวกเขาโดยตรง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือพันธสัญญาใหม่นั้นถูกเขียน “เพื่อเรา” แต่มิได้ถูกเขียน “ถึงเรา” โดยตรง เราทุกคนรู้ว่าพันธสัญญาใหม่นั้นถูกเขียนขึ้นเป็นพัน ๆ ปีมาแล้ว เพื่อผู้อ่านที่มีชีวิตอยู่ในสมัยนั้น แต่ความจริงข้อนี้ไม่ส่งผลต่อแนวทางที่เรายอมรับสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่เลย หรืออีกนัยหนึ่ง คือ ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่มีสิทธิอำนาจเต็ม แต่ไม่ใช่โดยตรงเหนือชีวิตผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในปัจจุบัน และความจริงข้อนี้หมายความว่า เราต้องพร้อมเสมอ ที่จะเรียนรู้ว่าข้อความในพันธสัญญาใหม่นั้นมีความหมายอย่างไรสำหรับผู้รับสารดั้งเดิม อย่างดี และมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมื่อผู้ติดตามพระคริสต์เริ่มอ่านพันธสัญญาใหม่ พวกเขามักจะมุ่งความสนใจไปที่คำสอนพื้นฐาน เช่น “พระเยซูคือพระเจ้า” “จงกลับใจใหม่และเชื่อในข่าวประเสริฐ” “จงรักซึ่งกันและกัน” และคำสอนสำคัญอื่น ๆ อีกมากมาย พวกเขาไม่ต้องการพิจารณาเกี่ยวกับสภาวะทางประวัติศาสตร์ บุคลิกภาพ และวัตถุประสงค์ของผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มากนัก และยอมรับว่าคำสอนพื้นฐานเหล่านี้ เป็นแค่ความจริงเหนือกาลเวลา และพวกเขาก็แทบจะไม่ต้องทำอะไรกับความจำเป็นอันแฝงมากับการยอมรับอำนาจต่อสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ แต่เมื่อเราเรียนรู้ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่มากขึ้น ก็ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ว่าเราจำเป็นต้องพิจารณาบริบทดั้งเดิมของข้อความในพันธสัญญาใหม่อย่างระมัดระวัง เพื่อการยอมรับสิทธิอำนาจของข้อความเหล่านั้นอย่างเหมาะสมในปัจจุบัน เราจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับภูมิหลัง สภาวะการณ์ และเจตนาต่าง ๆ ของผู้เขียน

นี่เป็นหนทางเดียวที่เราจะสามารถยอมรับอำนาจอย่างเหมาะสมต่อสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่เหนือชีวิตของพวกเขาได้

หนึ่งในคำถามที่เกิดขึ้นก็คือ เราจะพิจารณาว่าพันธสัญญาใหม่นั้นทรงสิทธิอำนาจเหนือชีวิตเราได้อย่างไร ในเมื่อถูกเขียนถึงคนอื่น? สิ่งแรกที่ต้องพิจารณาก่อน คือ พันธสัญญาใหม่ทรงสิทธิอำนาจในความหมายที่ว่า การมีสิทธิอำนาจให้เราต้องยินยอม

และมีความเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มคนดั้งเดิมที่ได้รับงานเขียนที่เป็นสารบบคัมภีร์นี้กับพวกเราที่มีสองประการที่เชื่อมโยงกัน ประการแรก คือผู้เขียนซึ่งเป็นพระเจ้า ทรงเป็นเช่นเดิมเมื่อวานนี้ วันนี้ และชั่ววันรันดร์

พระองค์คือผู้หนึ่งที่พวกเราเองก็ต้องเกี่ยวข้องด้วย และประการที่สอง ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์

เราก็เป็นส่วนหนึ่งของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

ดังนั้นเรื่องราวที่สื่อสารอย่างเจาะจงกับพวกเขาในหลายศตวรรษที่ผ่านมา

ก็มีเจตนาที่จะสื่อสารแก่พวกเราในวันนี้ด้วยเช่นกัน เพราะเราอยู่ในอ้อมกอดของพระเจ้าร่วมกับเขาเหล่านั้น
โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

— ดร. เคล็น จี สกอร์จี

บางทีคำอุปมาอาจช่วยให้ความกระจ่างเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังพูดถึง พ่อแม่ที่มีลูกมากกว่าหนึ่งคนรู้ดีว่าจะใช้อำนาจเต็มที่
แต่โดยทางอ้อม เหนือลูก ๆ ของเขาอย่างไร ลองนึกถึงพ่อหรือแม่ที่ดำเนินลูกชายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ดี และพูดกับเขาว่า
“ไปนั่งคิดดูเกี่ยวกับสิ่งที่ลูกได้ทำลงไป” แน่ละ น้องสาวของเขาก็จะยังคงเล่นสนุกต่อไป อย่างไรก็ตาม
พ่อหรือแม่ก็ไม่ได้กำลังพูดกับเธอโดยตรง แต่ถ้าไม่นานหลังจากนั้น น้องสาวเกิดติดกับพ่อหรือแม่ขึ้นมา พ่อหรือแม่ก็อาจพูดกับเธอว่า
“ลูกไม่เห็นหรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับพี่ชายของลูก?” ในสถานการณ์แบบนี้
พ่อแม่ย่อมคาดหวังให้ลูกทุกคนเรียนรู้จากสิ่งที่พ่อแม่กระทำกับลูกคนใดคนหนึ่ง
การใช้อำนาจทางอ้อมนี้สอนลูกทุกคนว่าควรประพฤติตนอย่างไร แม้ว่าเขาไม่ได้เป็นผู้ได้รับการสอนวินัยนั้นตั้งแต่แรกก็ตาม

นี่คือความหมาย เมื่อเรากล่าวว่า การคล้อยใจโดยผ่านชีวิตนั้นนำไปสู่สิทธิอำนาจเต็ม แต่โดยทางอ้อม
ของพันธสัญญาใหม่สำหรับผู้ติดตามพระคริสต์ในยุคปัจจุบัน ข้อความในพันธสัญญาใหม่กล่าวโดยตรงด้วยอำนาจเต็มกับผู้รับสารดั้งเดิม
และเราต้องระลึกเสมอว่า ข้อความเหล่านั้นยังคงถูกกล่าวด้วยอำนาจเต็มเช่นเดิมในปัจจุบัน สำหรับผู้ที่ติดตามพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อ
จะต้องไม่มีคำถามว่าเราต้องยอมจำนนต่อคำสอนในพันธสัญญาใหม่หรือไม่ คำถามสำคัญก็คือ
เราจะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่อย่างไร? ดังนั้น เพื่อให้ทราบว่าเราควรตอบสนองต่อสิทธิอำนาจนี้อย่างไร
เราจำเป็นต้องย้อนมองไปถึงจุดประสงค์และสภาวะการดั้งเดิมเมื่อข้อความนั้น ๆ ถูกเขียนขึ้น

หนึ่งในคำถามที่นักศึกษาถามบ่อยครั้งเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าก็คือ สารที่ประทานแก่คนเมื่อ 2,000
ปีที่แล้วสามารถประยุกต์ใช้กับเราในวันนี้ได้อย่างไร? สิ่งนี้เป็นถ้อยคำของพระเจ้าถึงเรา หรือเพื่อเราได้อย่างไร?
และข้าพเจ้าคิดว่ามีอยู่อย่างสำคัญอยู่ในตัวเอง นั่นคือ ถึงแม้ข้อความเหล่านี้จะไม่ใช่พระคำรัสของพระเจ้า “ถึงเรา”
แต่ในที่สุดแล้วก็ยังเป็นพระคำรัสของพระเจ้า “เพื่อเรา” และสิ่งหนึ่งที่หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์
ทุกประเภทและทุกสถานการณ์ มีร่วมกันก็คือ การเปิดเผยธรรมชาติของพระเจ้า พระเจ้าเป็นใคร เราเป็นใคร
สัมพันธ์กับพระองค์อย่างไร เปิดเผยจุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเราในโลกนี้ รวมทั้งเปิดเผยให้เราเห็นว่า
ต้องตอบสนองต่อพระองค์ และตอบสนองต่อกันและกันอย่างไร? ดังนั้น ในที่สุดแล้ว
สิ่งที่เราศึกษาในพระคัมภีร์ก็คือ เราเรียนรู้พระทัยของพระเจ้า เราเรียนรู้ธรรมชาติและจุดประสงค์ของพระเจ้า
และเราสามารถเรียนรู้ว่า ถึงแม้พระคัมภีร์ถูกเขียนถึงคนที่แตกต่างกัน และบริบทที่แตกต่างกัน
แม้พระบัญชาที่ประทานแก่คนเหล่านั้นโดยตรงไม่ได้ประยุกต์ใช้กับเราโดยตรงก็ตาม
แต่เรายังคงเรียนรู้ธรรมชาติของพระเจ้า จุดประสงค์ของพระองค์ รู้ว่าเราเป็นใคร
และควรดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างไร ดังนั้น ในที่สุดแล้ว
ข้าพเจ้าขอกล่าวว่าพระคัมภีร์สอนเราให้รู้จักพระทัยของพระเจ้าและจุดประสงค์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้
พระคัมภีร์จึงนำเราสู่การดำเนินชีวิตในสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า
และคนอื่นได้อย่างที่ควรจะเป็นตามน้ำพระทัยพระเจ้า

— ดร. มาร์ค แอล สเตราส์

ตัวอย่างเช่น ในมัทธิว 19:21 พระเยซูสอนผู้ปกครองหนุ่มผู้มั่งคั่งอย่างเจาะจงว่า:

“หากท่านปรารถนาจะเป็นคนดีพร้อม จงไปขายทุกสิ่งที่มีและแจกจ่ายให้คนยากจนแล้วท่านจะมี ทรัพย์สมบัติในสวรรค์จากนั้นจงตามเรามา” (มัทธิว 19:21)

เราจะประยุกต์ถ้อยคำนี้เข้ากับชีวิตของเราอย่างไร? เราทุกคน ในทุกสถานการณ์ จะต้อง “ขายทุกสิ่งที่มี [เรา] มีและแจกจ่ายให้คนยากจน” เช่นนั้นหรือ? ทางเดียวที่เราสามารถตอบคำถามนี้ได้ด้วยความรับผิดชอบก็คือ ต้องเข้าใจก่อนว่าผู้ปกครองหนุ่มผู้นี้เป็นใคร และเหตุใดพระเยซูจึงตรัสแก่เขาในลักษณะนี้

ตำแหน่งของชายผู้นี้และปฏิสัมพันธ์ที่เขามีกับพระเยซูจะช่วยให้เรารู้ว่า เขามีภูมิหลังเป็นชาวยิว และมีอิทธิพลทางการเงินอย่างสูงในชุมชนของเขา ยิ่งกว่านั้น เขายังใส่ใจต่อการถือรักษาประเพณีต่าง ๆ ของชาวยิวอย่างเคร่งครัดด้วย ก่อนหน้านั้น เขาได้ถามพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำดีอะไรบ้างจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?” พระเยซูตอบว่า “จงเชื่อฟังบทบัญญัติ” ชายหนุ่มคนนี้ก็ประกาศด้วยความภูมิใจว่าเขาได้ทำเช่นนั้นแล้ว ดังนั้น พระเยซูจึงกล่าวถึงสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นข้อกังวลหลักของชายคนนี้ นั่นคือ ความมั่งคั่ง และอิทธิพลทางการเงิน

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นหลายต่อหลายครั้งว่าการเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น ในตัวเอง ไม่ใช่สิ่งชั่วร้าย และก็ไม่ได้อัปเดตเราจากการเป็นสาวกแท้ของพระคริสต์ แม้กระนั้น ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ หัวใจของเราควรเตรียมพร้อมเสมอที่จะละทิ้งความปรารถนาของเราเองเพื่อปรนนิบัติพระเจ้า

อีกหนึ่งตัวอย่างปรากฏในกิจการ 5:1-11 ในบทนี้ อานาเนียกับสะปไฟราโกทักว่าได้ขายเงินทั้งหมดของพวกเขาแก่คริสตจักรแล้ว แต่ได้แอบเก็บเงินบางส่วนไว้กับตัวเอง ความบาปของเขาไม่ใช่เป็นเพราะเขาไม่ได้ขายทั้งหมด เพราะความจริงเขาไม่ได้ถูกขอให้ทำเช่นนั้น แต่เป็นเพราะเขาได้โกหก เสแสร้งทำเป็นใจกว้างเพื่อให้ผู้คนยอมรับ

คำตอบของพระเยซูที่บอกให้ผู้ปกครองหนุ่มผู้มั่งคั่งขายทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา มิได้มีประเด็นเฉพาะอยู่ที่ตัวเงิน แต่อยู่ที่ความกังวลของเขาในสิ่งที่เขาต้องเสียสละ พระเยซูแทงไปที่หัวใจของเรื่องนี้โดยมุ่งประเด็นไปที่สิ่งเดียวที่ชายผู้นี้ไม่เต็มใจที่จะละทิ้ง นั่นคือ ความมั่งคั่งของเขา

ตัวอย่างนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า ถ้าเราขอมงานต่ออำนาจของพระคัมภีร์ เราจำเป็นต้องพิจารณาบริบทและจุดประสงค์ดั้งเดิมของข้อความนั้น ๆ ซึ่งเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราสามารถประเมินว่าเราจะกระทำตามสิ่งที่พระเยซูบัญชาได้อย่างไร

พันธสัญญาใหม่ และเช่นเดียวกับพันธสัญญาเดิมด้วย ไม่ใช่ปรัชญา

ไม่ได้ประกอบด้วยสูตรทางปรัชญาที่สร้างขึ้นมานั้นแนวทางที่บางทีอาจจะถูกสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้อย่างง่ายดาย ยิ่ง พันธสัญญาใหม่นั้นมีความเฉพาะเจาะจง และเป็นประวัติศาสตร์ เหตุผลสำหรับเรื่องนี้ค่อนข้างชัดเจน คือ

พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่คนบางคนอย่างเฉพาะเจาะจง

พระองค์ไม่ได้เปิดเผยพระองค์เองในลักษณะทั่วไป เพราะหากเป็นเช่นนั้นไป ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้ใดแล้ว

จะกลายเป็นว่าไม่มีการเปิดเผยใด ๆ เลย ดังนั้น พระเจ้าจึงเปิดเผยพระองค์เองกับ

อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โมเสส ดาวิด จนมาถึงอิสยาห์ และเยเรมีย์ และหลังจากนั้น โดยผ่านพระเยซู

มาถึงเหล่าสาวก ถึงเปโตร ถึงเปาโล และด้วยเหตุนี้ จึงมีการเจาะจงบุคคลในสถานการณ์เฉพาะ

ที่เป็นเช่นนี้เพราะความจำเป็น พระเจ้าเป็นพระผู้สร้าง และสิ่งทรงสร้างนั้นดำรงอยู่ในพื้นที่และเวลา เหตุฉะนั้น เมื่อพระเจ้าเปิดเผยพระองค์เอง พระองค์จำเป็นต้องเปิดเผยพระองค์เองในพื้นที่และเวลา

— ดร. เอคฮาร์ด เจ ชนาเบล

เท่าที่ผ่านมา ในบทเรียนของเราเกี่ยวกับ “เหตุใดจึงต้องศึกษาพันธสัญญาใหม่?” เราได้เห็นแล้วว่าแรงบันดาลใจและสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่นั้นทำให้เราจำเป็นต้องเรียนรู้บริบทของการเขียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ บัดนี้เราก็พร้อมที่จะศึกษาความต่อเนื่องและความไม่ต่อเนื่องระหว่างยุคของเราและยุคพันธสัญญาใหม่

ความต่อเนื่องและความไม่ต่อเนื่อง

ลองจินตนาการว่าคุณหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมา ซึ่งถูกเขียนเมื่อ 500 ปีที่แล้ว ภาษาก็จะแตกต่างจากสิ่งที่คุณพูดในวันนี้ แนวคิดต่าง ๆ ถูกอธิบายในแนวทางที่อาจดูเหมือนแปลกประหลาดไปบ้าง ขนบธรรมเนียมประเพณีที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนั้นก็ดูล้าสมัย แต่ในขณะที่เดียวกัน ถ้าคุณพยายามเข้าใจ คุณอาจเห็นว่าหนังสือเล่มนี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของคุณในวันนี้อย่างไร แม้จะเป็นหนังสือที่เขียนขึ้นนานมาแล้ว แต่ก็ไม่ได้แตกต่างจากโลกที่คุณอาศัยอยู่ในปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง และไม่ใช่สิ่งแปลกปลอมถึงขนาดที่คุณไม่มีทางเข้าใจอะไรในหนังสือเล่มนี้ได้ การทำเช่นนั้นอาจต้องใช้ความพยายามบ้าง แต่ในที่สุด คุณก็จะสามารถเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ที่หนังสือโบราณเล่มนั้นกล่าวถึงได้

นี่คือสิ่งที่เราต้องเผชิญ เมื่อเราทำความรู้จักกับพันธสัญญาใหม่ ซึ่งถูกเขียนเมื่อเกือบ 2,000 ปีที่แล้ว ด้วยเหตุนี้ ภาษา แนวคิด ธรรมเนียม และประเพณีต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้จึงแตกต่างจากสิ่งที่เราประสบในโลกสมัยใหม่ แต่ในขณะที่เดียวกัน ถ้าเราทุ่มเทศึกษาเนื้อหาเหล่านี้ เราจะสามารถเห็นว่าพันธสัญญาใหม่นั้นยังคงเชื่อมโยงกับโลกของเราในหลายวิถีทาง

ความจริงที่ว่าพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นเมื่อ 2,000 ปีที่แล้ว สำคัญ และมีความเชื่อมโยงกัน เนื่องจากถูกเขียนขึ้นในวัฒนธรรม และในช่วงเวลาหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง แต่ความจริงที่ว่า ข้อเขียนนั้น คือ พระวจนะพระเจ้า เป็นสิ่งที่ทำให้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับเราในวันนี้ เนื่องจากพระเจ้าเลือกที่จะตรัสกับเราด้วยพระคุณและพระเมตตาของพระองค์ และพระวจนะฮีบรูบอกเราว่า พระวจนะพระเจ้าคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ และแท้จริงแล้ว ดาบที่ว่่านั้นก็เหมือนมีดผ่าตัดเล่มเล็ก ๆ ด้วยเหตุนี้ พระวจนะของพระเจ้าจึงผ่าตัดเปิดเราออก และสถิตอยู่เหนือเราในฐานะผู้มีอำนาจ ผู้กำหนด และผู้แสดงความประสงค์ต่อเราในสิ่งที่เราควรเชื่อฟัง และแม้แต่บอกเราว่าเราควรรักพระวจนะด้วย ไม่ใช่แค่เชื่อฟัง แต่ต้องรักและจดจำพระวจนะได้อย่างแท้จริง และด้วยเหตุนี้ จึงสำคัญสำหรับเราในปัจจุบันด้วย เพราะนี่คือพระวจนะพระเจ้า

— ดร. เจสัน โอคัส

เพื่อให้รู้ว่าการศึกษาอย่างรอบคอบช่วยเราเห็นความต่อเนื่องและความไม่ต่อเนื่องระหว่างชีวิตของเราและพันธสัญญาใหม่ได้อย่างไร เราจะพิจารณาสามประการ คือ 1) ประเด็นด้านยุคสมัย; 2) ประเด็นด้านวัฒนธรรม; และ 3) ประเด็นด้านตัวบุคคล สามหัวข้อนี้เกี่ยวข้องกัน แต่จะดีกว่า ถ้าเราศึกษาแต่ละประเด็นแยกจากกัน ก่อนอื่น ให้เราพิจารณาประเด็นสำคัญด้านยุคสมัยก่อน

ด้านยุคสมัย

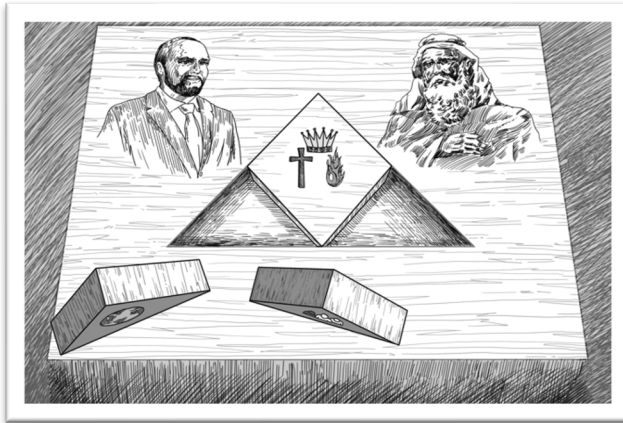
เมื่อเรากล่าวถึงยุคสมัยในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ เรานึกถึงช่วงเวลาที่ถูกสถาปนาขึ้นโดยการเปิดเผยของพระเจ้า ซึ่งทำให้แตกต่างจากช่วงเวลาอื่น ๆ แน่นอน มีหลายวิธีในการแบ่งช่วงประวัติศาสตร์ และไม่มีช่วงเวลาใดที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังจากนั้น แต่บ่อยครั้งที่สุด เราแบ่งประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ออกเป็นยุคพันธสัญญาใหม่ และยุคต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิม เราระบุยุคพันธสัญญาใหม่ว่าเป็นช่วงเวลาของพันธสัญญาฉบับใหม่ ยุคดังกล่าวนี้เริ่มต้นพร้อมกับการเสด็จมาของพระคริสต์และจะดำเนินต่อไปจนกระทั่งพระองค์เสด็จกลับมา ยุคแห่งพันธสัญญาฉบับใหม่นี้มีเอกลักษณ์ตรงที่เป็นยุคของพระเมสสิยาห์ นี่คือเวลาที่พระเยซู บุตรผู้ยิ่งใหญ่ของดาวิด ได้ปกครองในพระนามของพระเจ้า

เพื่อเข้าใจว่าเหตุใด จึงจำเป็นต้องศึกษาพันธสัญญาใหม่ เราจะดูที่ความต่อเนื่องด้านยุคสมัยที่ทำให้ยุคแห่งพันธสัญญาฉบับใหม่เป็นหนึ่งเดียว และหลังจากนั้น เราจะพิจารณาความไม่ต่อเนื่องด้านยุคสมัยที่เกิดขึ้น ให้เราเริ่มต้นที่ความต่อเนื่อง

ความต่อเนื่อง

มีความต่อเนื่องในด้านยุคสมัยมากมายระหว่างยุคของเรา และยุคของพันธสัญญาใหม่ หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดที่จะเห็นความเชื่อมโยงเหล่านี้ก็คือ ต้องตระหนักว่าคริสเตียนในปัจจุบันนับถือพระเจ้าองค์เดียวกันกับผู้ติดตามพระคริสต์ได้ปรนนิบัติในศตวรรษแรก นักศาสนศาสตร์เชิงระบบแบบดั้งเดิมมักชี้ให้เห็นว่า พระคัมภีร์สอนอย่างไรว่าพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลงหรือไม่มีวันเปลี่ยนแปลง พวกเขาเน้นไปที่คุณลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลง แผนการนิรันดร์ของพระองค์ และคำมั่นตามพันธสัญญาของพระองค์ในข้อความจากพระคัมภีร์ เช่น ก็นดาโรว 23:19 อิสยาห์ 46:10 และยากอบ 1:17 และเนื่องจากเราปรนนิบัติพระเจ้าผู้ไม่เปลี่ยนแปลงองค์เดียวกัน เราจึงควรคาดหวังความคล้ายคลึงกันมากมายในสิ่งที่พระเจ้าคาดหวังจากคนของพระองค์ในพันธสัญญาใหม่และสิ่งที่พระองค์คาดหวังจากเราในปัจจุบันด้วย ฟังฮีบรู 13:7-8:

จงระลึกถึงบรรดาผู้นำของท่าน ผู้ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าแก่ท่าน
จงพิจารณาคุณลักษณะของวิถีชีวิตของพวกเขาเหล่านั้น
แล้วตามอย่างความเชื่อของพวกเขา พระเยซูคริสต์ทรง
เป็นเหมือนเดิมเสมอ ทั้งเมื่อวานนี้ วันนี้ และสืบไปนิรันดร์
(ฮีบรู 13:7-8)

คริสเตียนในวันนี้ปรณนัตพระเจ้าของค์เดียวกันกับที่ผู้ติดตามและปรณนัตพระคริสต์ในศตวรรษแรก.

เช่นเดียวกับผู้อ่านพันธสัญญาใหม่มักเริ่ม เรามีชีวิตอยู่หลังจากที่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้กระทำ การได้บาปครั้งสุดท้ายสำเร็จแล้ว เราถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากพระคริสต์ในการคืนพระชนม์ของพระองค์ เช่นเดียวกับผู้เชื่อในศตวรรษแรก เรามีชีวิตอยู่ในยุคที่พระวิญญาณของพระเจ้าถูกเทลงมาอย่างกว้างขวางที่เคยเกิดขึ้นในพันธสัญญาเดิมอย่างมาก เราเป็นส่วนหนึ่งของพระกายเดียวกันของพระคริสต์ โดยมีพันธกิจเดียวกันแห่งการเผยแผ่ทุกสิ่งทั้งที่พระเยซูสอนให้ไปสู่สุดปลายแผ่นดินโลก แม้จะมีความห่างทางประวัติศาสตร์ที่แยกเราออกจากยุคของพันธสัญญาใหม่ แต่พระเจ้าผู้สร้างผู้ไม่เปลี่ยนแปลงก็ได้สถาปนาความต่อเนื่องด้านยุคสมัยในลักษณะนี้ไว้ เพื่อเราจะสามารถประยุกต์พันธสัญญาใหม่เข้ากับสมัยของเราได้

เมื่อเราได้ดูประเด็นด้านยุคสมัย และความต่อเนื่องที่ดำรงอยู่ระหว่างยุคของเราและช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่แล้ว ให้เราศึกษาความไม่ต่อเนื่องบางประการภายในยุคพันธสัญญาฉบับใหม่ อันทำให้จำเป็นที่เราจะต้องอุทิศตัวเราเองเพื่อศึกษาวิทยาศาสตร์พันธสัญญาใหม่อย่างรอบคอบ

ความไม่ต่อเนื่อง

ต้องแน่ใจก่อนว่า

ความไม่ต่อเนื่องด้านยุคสมัยระหว่างช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่และสมัยของเราไม่ได้ห่างไกลมากเหมือนกับความไม่ต่อเนื่องด้านยุคสมัยระหว่างพันธสัญญาเดิมและยุคของเรา แต่ก็มีมีความแตกต่างที่มีนัยยะสำคัญบางประการที่เราต้องคิดถึง ในเวลาที่เราศึกษาพันธสัญญาใหม่ ในเอเฟซัส 2:20 อัครสาวกเปาโลกล่าวถึงความไม่ต่อเนื่องของยุคสมัยที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง เมื่อท่านกล่าวว่า:

ในตอนนี้

ผู้เขียนฮีบรูยืนยันว่าผู้อ่านของท่านต้อง “พิจารณาผลลัพธ์ของวิถีชีวิตของพวกเขา [ผู้นำ] เหล่านั้น และทำตามอย่างความเชื่อของพวกเขา” ท่านสนับสนุนคำชี้แนะนี้โดยเตือนความจำของพวกเขาถึงความไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า เมื่อท่านกล่าวว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหมือนเดิมเสมอ ทั้งเมื่อวานนี้ วันนี้ และสืบไปนิรันดร์” ผู้อ่านของท่านสามารถมั่นใจได้ว่า ถ้าพวกเขาทำตามความเชื่อของพวกเขาผู้นำในอดีต พวกเขาจะเห็นผลลัพธ์คล้ายคลึงกันในยุคของพวกเขา เพราะพระเยซูไม่เปลี่ยนแปลง

ท่านได้รับการสร้างขึ้นบนฐานรากของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ โดยมีพระเยซูคริสต์องค์เป็นศิลามุมเอก (เอเฟซัส 2:20)

ในข้อนี้ เปาโลทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างรากฐานของคริสตจักร ซึ่งอยู่บนอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ โดยมีพระเยซูคริสต์องค์เป็นศูนย์กลาง และคริสตจักรตลอดประวัติศาสตร์

ตามที่เรากล่าวถึงก่อนหน้านี้ เป็นเวลาเกือบ 2,000 ปี คริสตจักรได้ยอมรับอำนาจรากฐานที่พระคริสต์และอัครทูตกับผู้เผยพระวจนะของพระองค์มีเหนือเรา แต่เราก็ต้องตระหนักด้วยว่า บุคคลเหล่านั้นมิได้อยู่กับเราทางกายภาพอีกต่อไป สิ่งนี้ก่อให้เกิดความไม่ต่อเนื่องหลายประการระหว่างสมัยพันธสัญญาใหม่และชีวิตของเราในปัจจุบัน

ประการแรก พันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยคำอธิบายหลายตัวอย่าง ซึ่งกระทำโดยพระเยซูและอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระองค์ซึ่งยืนยันความจริงได้ ความสามารถในการกระทำคำอธิบายเช่นนั้นได้แยกพระเยซูและอัครทูตของพระองค์ไว้เป็นพิเศษในฐานะผู้มีอำนาจ และผู้นำรากฐานของคริสตจักร พระเจ้ายังคงทำงานอย่างเหนือธรรมชาติในคริสตจักรต่อมาจนถึงวันนี้ แต่เราไม่ได้มองหาคำอธิบายในฐานะที่เป็นสิ่งที่จำแนกอำนาจของผู้นำคริสตจักรยุคใหม่ ตรงกันข้าม อำนาจในคริสตจักรในปัจจุบันถูกสถาปนาขึ้นตามมาตรฐานของพันธสัญญาใหม่ และด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องแน่ใจที่จะศึกษาอย่างรอบคอบที่สุดว่ามาตรฐานนี้ประยุกต์เข้ากับสมัยของเราอย่างไร

ประการที่สอง ในยุคพันธสัญญาใหม่นั้น เป็นไปได้ที่จะแสวงหาคำชี้แนะโดยตรงกับอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระเยซู คริสเตียนสามารถแสวงหาคำชี้แนะจากอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ เพื่อขอการทรงนำและคำตอบสำหรับคำถามต่าง ๆ เช่น เราเห็นสิ่งนี้ในแนวทางที่เปาโลตอบสนองต่อการแสวงหาของผู้ติดตามพระคริสต์ในพระคัมภีร์เช่น 1 และ 2 โครินธ์ รวมทั้งฟีเลโมน ยิ่งไปกว่านั้น ในสมัยพันธสัญญาใหม่ ประเด็นต่าง ๆ ในคริสตจักรทั้งปวงสามารถวินิจฉัยโดยปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้นำรากฐานของคริสตจักร เช่นในสภากรุงเยรูซาเล็มในกิจการ 15 แต่ในสมัยของเรา เราไม่มีอำนาจรากฐานเช่นนี้ท่ามกลางพวกเรา ฉะนั้น เราจึงต้องพึงพาการศึกษาพันธสัญญาใหม่และพิจารณาว่าจะประยุกต์เข้ากับสมัยของเราอย่างไร

ประการที่สาม เมื่อเราศึกษาศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ เรามักจะต้องเผชิญความจริงที่ว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มีจุดเน้นด้านศาสนศาสตร์ที่สำคัญเป็นพิเศษสำหรับสมัยที่รากฐานคริสตจักรกำลังถูกสถาปนา แต่จุดเน้นเหล่านี้อาจไม่เกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบัน

พันธสัญญาใหม่นั้นถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่คนของพระเจ้ากำลังเปลี่ยนผ่านระหว่างความเชื่อตามพันธสัญญาเดิมและตามพันธสัญญาใหม่ ด้วยเหตุนี้ ประเด็นมากมายที่เน้นย้ำในพันธสัญญาใหม่จึงเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ติดตามพระคริสต์จะเชื่อมโยงแนวปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมเข้ากับประเพณี ชาวยิว คริสเตียนจำเป็นต้องรับสืบทอดหรือไม่? เขาต้องทำตามบัญญัติด้านอาหารของชาวฮีบรูหรือไม่? คริสเตียนจะต้องเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับการถวายสัตวบูชาต่อไปในพระวิหาร หลังจากการชำระบาปเป็นครั้งสุดท้ายของพระคริสต์? พิธีกรรมและเทศกาลต่าง ๆ ของชาวยิวจะถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตในคริสตจักรอย่างไร? แน่นอน

หลายประเด็นซึ่งเป็นรากฐานทางศาสนศาสตร์เหล่านี้มีข้อยุตินานมาแล้ว และเมื่อช่วงเวลารากฐานของพันธสัญญาฉบับใหม่จบลง คริสตจักรก็ก้าวหน้าไปสู่ความท้าทายอื่น ๆ อีก

เมื่อเราอ่านพันธสัญญาใหม่ อาจเป็นการยากที่จะเอาชนะประเด็นความไม่ต่อเนื่องต่าง ๆ ในด้านยุคสมัย แต่ถ้าเราต้องการประยุกต์คำตอบในพันธสัญญาใหม่เข้ากับข้อถกเถียงทางศาสนศาสตร์โบราณต่าง ๆ ในปัจจุบัน เราก็ยังจะต้องทำงานหนักและศึกษาข้อความเหล่านี้อย่างรอบคอบอย่างยิ่ง

เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ เราจำเป็นต้องพิจารณาบริบทดั้งเดิมเสมอ เมื่อทำเช่นนั้น บางครั้งเราไม่รู้จักเกี่ยวกับบางประเด็นที่คนสมัยนั้นต้องบากบั่นต่อสู้ เนื่องจากประเด็นเหล่านั้นช่างแตกต่างจากประเด็นที่เราปล่อยไว้ในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น ในพันธสัญญาเดิม ประเด็นด้านพันธสัญญาทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับอิสราเอล นั่นคือ การดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญาฉบับเดิม จนถึงเมื่อพระคริสต์เสด็จมา อันเป็นการกระทำที่พันธสัญญานั้นสำเร็จเป็นจริง ซึ่งเป็นประเด็นหลักทางศาสนศาสตร์ที่คริสตจักรต้องรับมือด้วย อะไรคือความสัมพันธ์ของข้อกำหนดต่าง ๆ ในพันธสัญญาฉบับเดิม? พันธสัญญาฉบับเดิมนั้นถูกนำมาสู่การสำเร็จเป็นจริงในคริสตจักรอย่างไร? ความสัมพันธ์ระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติเป็นอย่างไร? ถึงแม้ว่าเราจะกล่าวในทำนองนี้ แต่เราก็จะไม่คิดถึงประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้น สิ่งที่เราจะทำได้ที่ดีที่สุด คือ ก่อนอื่น เราจะย้อนกลับไปหาคัมภีร์ ทำความเข้าใจเงื่อนไข ตามบริบทของพระคัมภีร์เอง ว่าพระคัมภีร์นำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ อย่างไร เพื่อเราจะเข้าใจว่าพันธสัญญาต่าง ๆ นั้นทำงานอย่างไร พันธสัญญาต่าง ๆ นั้นถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในพระคริสต์อย่างไร และจากนั้นก็เริ่มคิดถึงว่าสิ่งเหล่านี้ประยุกต์เข้ากับเร ไปได้อย่างไร

— ดร. สตีเฟน เจ เวลล์ม

เมื่อได้ดูที่ความต่อเนื่องและความไม่ต่อเนื่องต่าง ๆ ภายในประเด็นด้านยุคสมัยแล้ว เราก็ควรจะสำรวจประเด็นด้านวัฒนธรรม

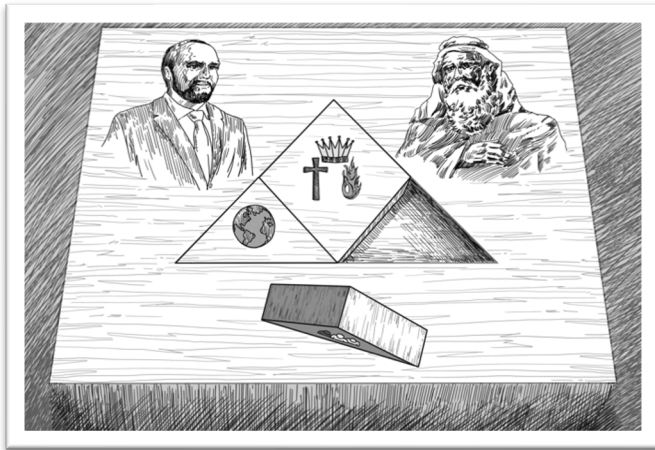
ด้านวัฒนธรรม

เมื่อเรากล่าวถึงวัฒนธรรม เราก็นึกถึงแบบแผนของชุมชนมนุษย์ อันพัฒนาขึ้นจากแนวคิด พฤติกรรม และอารมณ์ที่มีร่วมกัน วัฒนธรรมนั้นถูกแสดงออกในสิ่งต่าง ๆ เช่น ศิลปะ แฟชั่น วิทยาการ โครงสร้างทางการเมือง และข้อตกลงต่าง ๆ เกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในชีวิตประจำวัน และเมื่อเราศึกษาศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ เราต้องใส่ใจกับมิติต่าง ๆ ของชีวิตในด้านวัฒนธรรมเหล่านี้ ทั้งในศตวรรษแรกและในสมัยของเราเอง

เมื่อใดก็ตามที่เราใส่ใจ พิจารณาเรื่องวัฒนธรรม เราต้องมองที่ทั้งความต่อเนื่องและความไม่ต่อเนื่องด้านวัฒนธรรม บางครั้ง นี่ไม่ใช่เรื่องง่าย เราจึงต้องพร้อมที่จะอุทิศตัวเราเองให้กับการสะท้อนคิดอย่างรอบคอบ ให้เรารู้ว่าสิ่งนี้เป็นจริงอย่างไร โดยเริ่มต้นที่ความต่อเนื่องทางวัฒนธรรม

ความต่อเนื่อง

เราต่างรู้ว่าทุกวัฒนธรรมนั้นแตกต่างกัน และความแตกต่างเหล่านั้นยิ่งใหญ่ขึ้นตามความห่างด้านเวลาและภูมิศาสตร์ แต่แม้ว่าเราจะรับรู้ในความแตกต่างมากมายเหล่านั้น ทุกวัฒนธรรมมนุษย์ก็ดำรงอยู่ในโลกใบเดียวกัน ความจริงข้อนี้ก่อให้เกิดความต่อเนื่องทางวัฒนธรรมมากมาย แม้จะต่างเวลา และต่างภูมิศาสตร์ ทุกวัฒนธรรมบนโลกนี้ถูกหล่อหลอมโดยธรรมชาติของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและธรรมชาติ และตราบได้ที่ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้คล้ายคลึงกัน แบบแผนของวัฒนธรรมก็คล้ายคลึงกันเช่นกัน ตามที่ปัญญาจารย์ 1:9 กล่าวไว้ว่า:

ถึงแม้วัฒนธรรมมนุษย์จะแตกต่างกัน
แต่ทุกวัฒนธรรมก็ดำรงอยู่ในโลกใบเดียวกัน

จึงง่ายมากที่จะเห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างวัฒนธรรมต่าง ๆ ในศตวรรษแรกและในยุคของเราเอง

เพื่อเป็นตัวอย่าง ให้เราดูเหตุการณ์หนึ่งในยอห์น 4:6-7 ซึ่งนำเสนอบทสนทนาของพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่ง

ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง เมื่อหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า
“ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยได้ไหม?” (ยอห์น 4:6-7)

พวกเราหลายคนเคยได้ยินคำอธิบายต่าง ๆ เกี่ยวกับมิติทางวัฒนธรรมของเหตุการณ์นี้แล้ว พระเยซูพบและสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าชาวฮิวในสมัยของพระเยซูมองว่าชาวสะมาเรียนั้น “เป็นมลทิน” จึงปฏิเสธที่จะสมาคมกับพวกเขา

บัดนี้ ในฐานะผู้อ่านสมัยปัจจุบัน เราไม่มีความรู้สึกใด ๆ ต่อชาวสะมาเรีย และเราก็ไม่ได้คิดเรื่องคนเรานั้นสะอาดในแง่พิธีกรรมหรือไม่ แม้กระนั้น ก็ไม่ยากที่จะเห็นลักษณะคู่ขนานสำคัญระหว่างเหตุการณ์นี้ในพระคัมภีร์ และอคติทางสังคมในยุคของเราเอง นำเสรีที่มนุษย์ในปัจจุบันก็ไม่ได้แตกต่างจากมนุษย์ในศตวรรษแรกมากนักในประเด็นนี้ และเนื่องจากเรามีชีวิตอยู่ในโลกใบเดียวกันกับคนเหล่านั้นในสมัยพันธสัญญาใหม่

อะไรที่เกิดขึ้นแล้วก็เกิดขึ้นอีก
สิ่งที่ทำไปแล้วก็ทำกันอีก
ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์
(ปัญญาจารย์ 1:9)

เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ไม่น่าแปลกใจ
เมื่อเราพิจารณาลึกลงไปกว่าความแตกต่างผิวเผินแล้ว
เราก็พบลักษณะคล้ายคลึงกันหลายประการทางวัฒนธรรมระหว่างยุคของเราและยุคพันธสัญญาใหม่
เรายังคงสวมใส่เสื้อผ้า มีความสุขกับศิลปะ
มีครอบครัว สถาปนารัฐบาล และลงโทษอาชญากร
เช่นเดียวกับที่ประชาชนกระทำในสมัยพันธสัญญาใหม่ ด้วยเหตุนี้

บ่อยครั้งเราก็สามารถมองเห็นลักษณะคู่ขนานกับประสบการณ์ทางวัฒนธรรมต่าง ๆ ในสมัยใหม่ได้อย่างง่ายดาย แม้จะมีความแตกต่างอยู่บ้าง

ในขณะที่เป็นเรื่องสำคัญที่จะตระหนักว่าประเด็นพิจารณาด้านวัฒนธรรมครอบคลุมความต่อเนื่องทางวัฒนธรรมระหว่างเราเองและพันธสัญญาใหม่

เราก็ต้องตระหนักเช่นกันถึงอิทธิพลของความไม่ต่อเนื่องทางวัฒนธรรมที่มีต่อความเข้าใจศาสนาคริสต์พันธสัญญาใหม่ของเราด้วย

ความไม่ต่อเนื่อง

ความเข้าใจของเราเรื่องพระคัมภีร์ก็คือ พระคัมภีร์เป็นพระดำรัสของพระเจ้า และผู้เขียนสูงสุดของพระคัมภีร์ก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ บ่อยครั้งเรากล่าวถึงพระคัมภีร์ในลักษณะเทิดทูนเช่นนั้น และด้วยเหตุนี้เองทำให้มีคำถามเกิดขึ้น เช่น เหตุใดเราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ถึงอื่นใดนอกเหนือจากพระคัมภีร์อีก? เหตุใดเราจึงจำเป็นต้องศึกษาวัฒนธรรมและภูมิหลัง และภาษาต่าง ๆ? ถ้าเรามีเพียงพระคัมภีร์ คือพระวจนะของพระเจ้า แล้วยังไม่เพียงพอหรือ? เราเข้าใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้เขียนสูงสุด แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำงานผ่านผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ และประทานพระคัมภีร์แก่เราในบริบททางประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์ที่วางตรงหน้าเรา ไม่ได้เป็นเพียงแค่รายการความจริง เราไม่ได้มีพระคัมภีร์ที่เป็นประมวลกฎหมาย อันประกอบด้วยข้อกฎหมายข้อห้าม และรายการข้อห้ามและข้อปฏิบัติยาหยียด เราไม่ได้มีพระคัมภีร์ที่เป็นเพียงแค่หนังสือรวบรวมคำสุภาพอันชาญฉลาด คติพจน์ คำพังเพย สุภาษิต นั่น นั่น นั่น ที่ช่วยให้เราประมวลหาความจริง

แม้ว่าองค์ประกอบเหล่านี้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ ก็คือการเปิดเผยของพระเจ้า แสดงให้เห็นถึงราชกิจของพระองค์ในประวัติศาสตร์ บางครั้งเราสรุปความเข้าใจพระคัมภีร์โดยกล่าวว่า พระคัมภีร์ คือพระวจนะของพระเจ้าในถ้อยคำของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ และประทานมาในประวัติศาสตร์ และตรงที่กล่าวว่า “ในประวัติศาสตร์” นั่นเอง ที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับเรา

หากเราไม่เข้าใจบริบททางวัฒนธรรมที่แวดล้อมการเขียนพระคัมภีร์ หากเราไม่เข้าใจภาษาที่เขียนนั้น ก็สามารถตีความหมายพระคัมภีร์ผิดพลาดได้อย่างง่ายดาย

— ดร. เอ็ดเวิร์ด เอ็ม. เกียซีเรียน

ในความเป็นจริงแล้ว มุมมองทางวัฒนธรรมในสมัยของเราและในยุคพันธสัญญาใหม่แตกต่างกันอย่างมาก และเราต้องทำงานหนักมากที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ที่เป็นปัญหาในการตีความและประยุกต์ศาสนาคริสต์พันธสัญญาใหม่

หนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของความไม่ต่อเนื่องทางวัฒนธรรมในลักษณะนี้ก็คือ ภาษาที่ถูกใช้ในการเขียนพันธสัญญาใหม่ มีผู้ติดตามพระคริสต์จำนวนค่อนข้างน้อยมากในปัจจุบันที่สามารถอ่านพันธสัญญาใหม่ด้วยภาษากรีกดั้งเดิมได้

นอกเหนือจากนี้ เราก็ต้องพิจารณาหลักเกณฑ์ทางวรรณกรรม และอิทธิพลของพันธสัญญาเดิมฉบับภาษาฮีบรูและภาษากรีกในศตวรรษแรก ซึ่งผู้เขียนพระวจนะเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่ได้ใช้ด้วย

เราจะต้องเอาชนะความเขลาของเราในด้านแนวปฏิบัติทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในวงกว้างของยุคนั้น เราจะสามารถรับมือกับความไม่ต่อเนื่องทางวัฒนธรรมมากมายระหว่างพันธสัญญาใหม่และสมัยของเราได้ ก็ต่อเมื่อเราได้อุทิศตัวในการศึกษาประเด็นเหล่านี้

มีคำหนึ่งยอดเยี่ยมมากในกรุงลอนดอน นั่นก็คือ “ระว่างช่องว่าง” เป็นคำที่คุ้นเคยกันดีทุกครั้ง

เมื่อก้าวออกจากรถไฟใต้ดินเพื่อไปยังชานชาลา และระหว่างรถไฟกับชานชาลาที่มีช่องว่าง จะมีคำเตือนเสมอให้ “ระว่างช่องว่าง ระว่างช่องว่าง” และนี่เป็นแนวคิดสำคัญที่ต้องพิจารณาในประเด็นที่ว่า

เหตุใดจึงมีความสำคัญที่จะต้องเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมของพันธสัญญาใหม่ เมื่อเรากำลังตีความ สอน และเทศนาพันธสัญญาใหม่ ความสำคัญนั้นก็คือ เราจำเป็นต้อง “ระว่างช่องว่าง”

เพราะมีช่องว่างระหว่างเวลานั้น กับเวลานี้ มีช่องว่างในภาษาที่ถูกใช้ในอดีต มีช่องว่างเกี่ยวกับอัตลักษณ์ต่าง ๆ ทางสังคมว่าถูกสร้างขึ้นอย่างไร มีช่องว่างเกี่ยวกับการที่จะต้องเข้าใจระบบเครือข่ายอย่างไร

มีช่องว่างในแทบจะทุกมิติของชีวิต ระหว่างชีวิตเมื่อ 2,000 ปีที่แล้วและชีวิตในปัจจุบัน

และถ้าเราไม่ระมัดระวังเกี่ยวกับช่องว่างเหล่านี้ เราก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะเอาวัฒนธรรมความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ของเราเองมาเติมช่องว่างเหล่านี้ และแทนที่จะรับฟัง

และทำความเข้าใจว่าข้อความนั้นสามารถประยุกต์เข้ากับชีวิตของเราอย่างไร เรากลับทำสิ่งตรงกันข้าม คือ

ทำชีวิตของเราให้เป็นแบบแผนเพื่อเข้าใจข้อความ

เราใส่ความคิดและคำพูดเข้าไปในข้อความแทนที่จะให้ข้อความนั้นพูดกับเรา และเมื่อเป็นเช่นนั้น

เราก็จะพลาดบางสิ่งบางอย่างไป ถ้าเราเชื่อว่าข้อความดั้งเดิมนั้นได้รับการคล้อย เราก็จะปรารถนา

และพยายามอย่างยิ่งที่จะระว่างช่องว่าง เพื่อที่จะสามารถฟังพระวจนะของพระเจ้าได้

ไม่ใช่หันเอาประเด็นพิจารณาทางสังคมของเราเองมาสวมทับข้อความนั้น

— ดร. มาร์ค เอ เจนนิ่งส์

เมื่อได้พิจารณาความต่อเนื่อง และความไม่ต่อเนื่องของประเด็นด้านยุคสมัย และประเด็นด้านวัฒนธรรมแล้ว ให้เราดูที่ว่า

เหตุใดการพิจารณาด้านตัวบุคคลก็สำคัญ และทำให้เราจำเป็นต้องศึกษาศาสนาคริสต์พันธสัญญาใหม่อย่างรอบคอบ

ด้านตัวบุคคล

เราทุกคนรู้จักประสบการณ์ร่วมกันว่ามนุษย์นั้นไม่ได้เหมือนกันทั้งหมด แม้กระทั่งคนที่อยู่ในวัฒนธรรมเดียวกันก็ยังแตกต่างกัน บ่อยครั้ง เมื่อเราพบผู้คนจากดินแดนห่างไกลหรืออ่านเกี่ยวกับผู้คนในอดีต เราก็ตระหนักได้ว่าความแตกต่างด้านจิตวิทยา อารมณ์ และจิตวิญญาณนั้นมีมากมาย เราทั้งปวงมีประสบการณ์ ความเข้มแข็ง ความกลัว ความสามารถพิเศษ และแนวโน้มฝ่ายจิตวิญญาณที่แตกต่างกัน รายการของความแตกต่างท่ามกลางมนุษย์นั้นยาวเหยียด ฉะนั้น

เมื่อเราศึกษาประวัติศาสตร์พันธสัญญาใหม่

เราจึงพึงใส่ใจกับความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างมนุษย์ในสมัยของเราและในช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่ด้วย

เราจะดูประเด็นพิจารณาด้านตัวบุคคลในแนวทางเดียวกันกับที่เราเคยอภิปรายก่อนหน้านี้ ประการแรก อะไรคือความต่อเนื่องด้านตัวบุคคลระหว่างมนุษย์ในสมัยปัจจุบันและในสมัยพันธสัญญาใหม่? และประการถัดมา อะไรคือความไม่ต่อเนื่องระหว่างมนุษย์สองยุคนี้? เราจะเริ่มต้นโดยดูที่ความต่อเนื่องก่อน

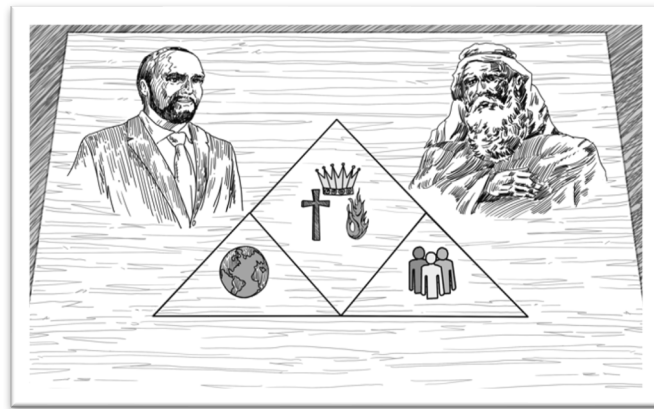
ความต่อเนื่อง

ตามมุมมองในพระคัมภีร์ ความคล้ายคลึงกันท่ามกลางมนุษย์นั้นมียู่มากพอที่เราจะมั่นใจได้ว่า เราสามารถเรียนรู้และประยุกต์ศาสตร์พันธสัญญาใหม่ตามที่เราควรทำ ตามความเป็นจริงนั้น พระคัมภีร์สอนว่ามนุษย์ทั้งปวงในยุคพันธสัญญาใหม่และยุคปัจจุบันก็คือมนุษย์ประเภทเดียวกัน บรรดาผู้เขียน ผู้อ่าน และคนอื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่

ล้วนเป็นพระฉายาของพระเจ้า เช่นเดียวกับที่เราเป็นในวันนี้ พวกเขาจะมีเหตุผลและเข้าใจเหตุผลเช่นเดียวกับเรา พวกเขาปฏิบัติกิจด้วยความยินดีและความโศกเศร้าเช่นเดียวกับที่เราในวันนี้ และเขาก็ไม่ต่างจากเราเพราะเขาก็เป็นพระฉายาที่ล้มลงของพระเจ้า

จึงจำเป็นต้องได้รับการไถ่ในพระคริสต์ พวกเขากระเสือกกระสนกับความบาป และทนทุกข์ทรมานและความลำบากในโลกที่ล้มลงนี้

และคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระคริสต์ในยุคพันธสัญญาใหม่ก็มีประสบการณ์กับพระคุณแห่งการอภัยโทษบาปของพระเจ้าและพระพรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตส่วนบุคคลของพวกเขาเช่นเดียวกับที่เราในวันนี้ด้วย เนื่องจากความต่อเนื่องเหล่านี้และอีกมากมายที่คล้ายคลึงกันในด้านตัวบุคคล เมื่อเราอ่านพันธสัญญาใหม่ เราจึงมักจะสามารรถเชื่อมโยงกับมนุษย์ที่อยู่ในยุคนั้นได้อย่างง่ายดาย

มนุษย์ทั้งปวงในยุคพันธสัญญาใหม่และในสมัยปัจจุบันก็คือมนุษย์ประเภทเดียวกัน

ตัวอย่างเช่น ใน โรม 9:2-4 เปาโลแสดงออกถึงความรู้สึกซึ่งของท่านต่อชาวยิวร่วมชาติดังนี้:

ข้าพเจ้าทุกข์โศกยิ่งนักและปวดร้าวใจไม่หยุดหย่อน เพราะข้าพเจ้าปรารถนาว่าถ้าเป็นไปได้ให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่ง และถูกตัดขาดจากพระคริสต์เพื่อพี่น้องของข้าพเจ้าผู้เป็นคน เชื้อชาติเดียวกับข้าพเจ้า คือประชากรอิสราเอล... (โรม 9:2-4)

พระคัมภีร์ตอนนี้เปิดเผยประสบการณ์ส่วนตัวที่สะท้อนอารมณ์ของเปาโลอย่างมาก และบุคลิกของมนุษย์สมัยของเปาโลก็ได้เปลี่ยนแปลงจากสมัยของเรา จนเราไม่สามารถเข้าใจถึงหัวใจและความรู้สึกของเปาโลได้ ความต่อเนื่องด้านตัวบุคคลเช่นนี้มักทำให้เราเข้าใจประสบการณ์ที่บรรดาผู้เขียน ผู้อ่าน และบุคคลต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่ ได้ง่ายขึ้น และเราก็สามารถประยุกต์ประสบการณ์ต่าง ๆ ของพวกเขาเข้ากับสมัยของเราได้ด้วย

ในเวลาเดียวกัน ขณะที่ประเด็นพิจารณาด้านตัวบุคคลในพันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยความต่อเนื่องมากมาย ก็มีความไม่ต่อเนื่องด้านตัวบุคคลมากมายเช่นกันที่ทำให้เราเข้าใจและประยุกต์ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ได้ยากขึ้นด้วยเหมือนกัน

ความไม่ต่อเนื่อง

พันธสัญญาใหม่มักเน้นไปที่มนุษย์บางประเภทโดยเฉพาะ ซึ่งแตกต่างอย่างยิ่งจากสิ่งที่เรารู้จักกันในวันนี้ จนทำให้บางครั้งเราประสบความยากลำบากในการเชื่อมโยงอย่างเหมาะสม แนวโน้มด้านอารมณ์ส่วนบุคคล หรือแม้กระทั่งประเด็นต่าง ๆ เช่น อายุ และเพศสภาพ สามารถเป็นอุปสรรคที่เราต้องก้าวข้ามโดยการศึกษาอย่างรอบคอบ

พระเจ้าได้ใจต่อมนุษย์ในบริบทที่ต่างกัน และในภูมิหลังที่ต่างกันของเรา แท้จริงแล้ว เราเห็นสิ่งนี้ได้โดยสังเกตว่ามีภูมิหลังที่แตกต่าง และวัฒนธรรมที่หลากหลายมากมายเพียงใดที่ถูกกล่าวถึงตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ในหลาย ๆ ส่วนของพระคัมภีร์ และในทำนองเดียวกัน เมื่อเราเข้าใจว่าพระเจ้ากำลังพูดกับคนเหล่านั้นในบริบทของพวกเขาอย่างไร เราก็สามารถเรียนรู้จากพวกเขาเป็นตัวอย่าง และเราก็ต้องนำตัวอย่างเหล่านั้นมาประยุกต์อีกครั้งหนึ่งในบริบทที่แตกต่างของเราในปัจจุบัน พระเจ้าประทานพระดำรัสของพระองค์ในแนวทางอันเป็นรูปธรรมสำหรับบริบทเฉพาะ และพระองค์คาดหวังให้พระดำรัสนั้นถูกประยุกต์ในแนวทางอันเป็นรูปธรรมและในบริบทเฉพาะเช่นกัน แต่เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องเข้าใจหลักการที่ถูกต้องที่อยู่ในข้อความนั้น เพื่อที่เราจะสามารถประยุกต์ใช้ได้กับแนวทางที่ถูกต้อง

— ดร. เกรก เอส คินเนอร์

ให้เราดูตัวอย่างในเอเฟซัส 6:5, 9 ในตอนนี้ เปาโลสั่งสอนคนสองประเภทโดยเฉพาะ ท่านกล่าวว่า:

ผู้ที่เป่าทาส จงเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกด้วยความเคารพยำเกรง และด้วยความจริงใจ เหมือนที่ท่านเชื่อฟังพระคริสต์ ผู้ที่เป็นนายจงปฏิบัติต่อทาสในทำนองเดียวกัน...(เอเฟซัส 6:5, 9)

พวกเราส่วนใหญ่เมื่ออ่านถ้อยคำเหล่านี้

เราเกิดความตระหนักถึงสิ่งที่เปาโลกล่าวกับทาสและนายในคริสตจักรเมืองเอเฟซัสด้วยความรู้สึกเพียงผิวเผิน เรามีข้อจำกัดที่จะเข้าใจ และรับรู้ถึงความยากลำบากที่พี่น้องชายหญิงในคริสตจักรนั้นกำลังเผชิญอยู่ได้ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะพวกเราแทบทุกคนไม่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นทาส หรือเป็นนายทาสมาก่อน

นี่คือประเภทของคนที่มีสถานะแตกต่างจากพวกเราในวันนี้อย่างมาก ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนที่จะเรียนรู้ว่าคนเหล่านี้มีประสบการณ์อะไรในศตวรรษแรก และในสถานที่เช่นเมืองเอเฟซัส วิธีนี้เท่านั้นจะทำให้เราสามารถเริ่มเห็นความคู่ขนานที่เหมาะสมสำหรับยุคของเรา และเข้าใจมุมมองทางศาสนศาสตร์ของเปาโลที่สะท้อนออกมาในข้อความนี้ได้

เมื่อใดก็ตามที่เราพยายามเข้าใจว่าจะประยุกต์พันธสัญญาใหม่อย่างไร คำสำคัญที่ต้องคำนึงถึงตลอดเวลาก็คือ “บริบท” แม้เราจะปรารถนาประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ให้เป็นไปตามความคาดหมาย อย่างไม่ตกหล่นมากมายเพียงใดก็ตาม แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น แม้กระทั่งในสมัยพันธสัญญาใหม่เอง ข้าพเจ้ารู้สึกถึงเสมอมา ต่อกรณีหนึ่งที่เปาโลได้กล่าวว่า “ถูกต้องแล้ว ทิโมธี เจ้าต้องเข้าสู่หนัด เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ” และในอีกกรณีหนึ่ง ท่านได้กล่าวกับเพื่อนร่วมพันธกิจอีกคนของท่านว่า “ไม่ เจ้าต้องไม่เข้าสู่หนัด เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ” ดังนั้น การกระทำสิ่งเดียวกันจะถูกหรือผิดก็ขึ้นอยู่กับบริบททางวัฒนธรรมในเวลานั้น เพราะในกรณีหนึ่ง ความหมายก็คือ “ทิโมธี เจ้าต้องเข้าสู่หนัด เพื่อเจ้าจะได้เข้าถึงชาวยิว” นั่นก็คือ เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ ในอีกบริบทหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าเปาโลกล่าวกับทิตัส ซึ่ง ความหมายก็คือ “เจ้าต้องไม่เข้าสู่หนัด เพราะคนที่ต้องการให้เจ้าเข้าสู่หนัดจะคิดว่ามันคือสิ่งที่จำเป็นเพื่อได้รับความรอด และนั่นจะค้านกับข่าวประเสริฐ” ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องเข้าใจสถานการณ์ทางวัฒนธรรมในปัจจุบันของเราว่าเป็นอย่างไร และหลักการในพระคัมภีร์ประยุกต์เข้ากับสถานการณ์นั้นได้อย่างไร และนั่นหมายความว่าเราจำเป็นต้องเข้าใจเบื้องหลังวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง มากพอ ๆ กับที่เราเข้าใจพระคัมภีร์ด้วย

— ดร. แดน ลาซิช

คนสุขภาพดีและคนป่วย คนพิการ คนเข้มแข็ง คนอ่อนแอ คนมั่งคั่ง คนยากจน คนหนุ่ม และคนแก่ บิดา มารดา พี่น้องชายหญิง ในช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่นั้น จำเป็นต้องต้อนรับศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ในลักษณะที่เหมาะสมต่อพวกเขา ว่าเป็นใครตามยุคสมัยของเขาเองในระดับใดระดับหนึ่ง ประเด็นด้านตัวบุคคลเหล่านี้ และลักษณะที่คล้ายคลึงกันจะส่งผลกระทบต่อว่าเราจะประยุกต์ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่เข้ากับสมัยของเราอย่างไรเช่นกัน และประเด็นพิจารณาต่าง ๆ ด้านตัวบุคคลนี้ก็ทำให้เราจำเป็นต้องศึกษาพันธสัญญาใหม่ด้วยความพากเพียร

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจว่าเหตุใดผู้ที่ติดตามพระคริสต์จึงควรศึกษาศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ เราได้พิจารณาเรื่องการคล้อยและสิทธิอำนาจของพันธสัญญาใหม่ และได้เห็นว่าเราควรทุ่มเทศึกษาเนื่องจากพันธสัญญาใหม่นั้นมาจากลมหายใจของพระเจ้า นอกจากนี้ เรายังได้พิจารณาว่าความต่อเนื่องและความไม่ต่อเนื่องด้านยุคสมัย ด้านวัฒนธรรม และด้านตัวบุคคล ระหว่างช่วงเวลาในพันธสัญญาใหม่และช่วงเวลาของเรา ทำให้จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องอุทิศตัวในการทำความเข้าใจ และประยุกต์ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ให้เข้ากับยุคสมัยของเราอย่างถูกต้อง

พันธสัญญาใหม่นั้นเป็นหนังสือที่คู่ควรศึกษาให้ลึกซึ้ง ยิ่งกว่าการอ่านเพียงผิวเผิน
ในฐานะที่เป็นพระวจนะพระเจ้าสำหรับคริสตจักรของพระองค์
เราจึงต้องพร้อมจะทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อเข้าใจพันธสัญญาใหม่ให้ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้
เราจะเน้นไปที่แนวทางสำคัญมากมายเพื่อบรรลุจุดประสงค์นี้ในบทเรียนต่าง ๆ ที่จะตามมา และเมื่อเรากำลังศึกษานั้น
เราจะเห็นประโยชน์มากมายที่เกิดขึ้นจากการสะท้อนความคิดอย่างรอบคอบเกี่ยวกับส่วนนี้ของพระคัมภีร์ และเราจะได้เห็น
ครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเหตุใดเราจึงควรทุ่มเทศึกษาศาสนาคริสต์พันธสัญญาใหม่

วิทยากร

ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต (เจ้าภาพของรายการ) เป็นรองอาจารย์ใหญ่ของ วิลลิฟ ฮอลล์ แห่งมหาวิทยาลัยอ็อกซฟอร์ด ซึ่งทำยังดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการของวิทยาลัยการเทศนาด้วย ดร. ไวเบิร์ตได้รับปริญญาศาสนศาสตรมหาบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยกลาสโกว์ พันธกิจศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต จากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป และประกาศนียบัตรหลังปริญญาเอกในด้านการเรียนและการสอนในระดับอุดมศึกษาจากมหาวิทยาลัยอ็อกซฟอร์ด ท่านเป็นกรรมการของ ลาติเมอร์ ทรัสต์ ซึ่งเป็นองค์กรภาคีของสภาเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐของคริสตจักรแห่งอังกฤษ และยังทำหน้าที่เป็นประธานของกลุ่มสามัคคีธรรมเพื่อพระวาจาและพระวิญญาณ ดร. ไวเบิร์ตยังดำรงตำแหน่งสาธุคุณของคริสตจักรเซนต์ ลูค ที่วิมเบิลดัน พาร์ค เป็นเวลาแปดปี ท่านได้ผลิตหนังสือและบทความทางศาสนศาสตร์มากมาย ซึ่งรวมถึง “ความเป็นเลิศในการเทศนา: การเรียนรู้จากผู้ที่ยอดเยี่ยที่สุด” (IVP, 2011); “ความเครียด: หนทางสู่สันติสุข” (Inter-Varsity Press, 2014); “ชีวิตที่พระเยซูเปลี่ยนแปลง” (Christian Focus Publications, 2010)

ดร. มาร์ค เอ เจนนิ่งส์ เป็นอาจารย์สอนวิชาพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์กอร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. เอ็ดเวิร์ด เอ็ม เกียจเรียน เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านภาษากรีก และผู้อำนวยการโครงการภาษากรีกที่วิทยาลัย ศาสนศาสตร์กอร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. เกรก เอส. คินเนอร์ เป็นประธานเกียรตินิยม เอฟ. เอ็ม. และ อคา ธอมป์สัน ของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. แดน ลาซิช เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรนอร์ทแลนด์ คริสตจักรในเมืองออร์แลนโด มลรัฐฟลอริดา

ดร. เจสัน โอคัส เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์และศาสนศาสตร์ศึกษา ที่โรงเรียนศาสนศาสตร์ทัฬบอด

ดร. เกร็ก เพอร์รี่ เป็นรองประธานด้านโครงการยุทธศาสตร์ ณ องค์กร “ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (อดีตรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่และผู้อำนวยการโครงการ “การริเริ่มพันธกิจในเขตเมือง” ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมคัมภีร์แอสบิวรี)

ศาสตราจารย์ ริก โรดฟีเวอร์ เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรชุมชนของพระคริสต์ ที่ลา구나 ฮิลล์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย

ดร. เอกฮาร์ด เจ ชนาเบล เป็นศาสตราจารย์เกียรตินิยม เอฟ. เอ็ม. ร็อกกีเฟลเลอร์ ด้านพันธสัญญาใหม่ศึกษา ที่วิทยาลัย ศาสนศาสตร์กอร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. เกล็น สกอร์จี เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบธเอล ในเมือง ซาน ไดเอโก

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบิร์ธเอล ซาน ดิเอโก

ดร. สตีเฟน เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบ็บติสต์

อภิธานศัพท์

อัครทูต—ผู้ส่งสาร ตัวแทน หรือทูตที่ส่งไปปฏิบัติภารกิจ; ตำแหน่งพิเศษที่ดำรงโดยผู้ที่พระเยซูส่งสอน เป็นผู้ที่ได้เห็นพระเจ้าผู้คืนพระชนม์ และถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าเองเลือกสรรให้ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ

สิทธิอำนาจ—อำนาจที่จะโน้มน้าว สั่งการ และบังคับใช้มาตรฐานความประพฤติและการปฏิบัติ

ความต่อเนื่องทางวัฒนธรรม—ความคล้ายคลึงกันระหว่างวัฒนธรรมหนึ่งกับอีกวัฒนธรรมหนึ่ง แม้กระทั่งข้ามทั้งเวลาและสภาพทางภูมิศาสตร์มาแล้ว

ความไม่ต่อเนื่องทางวัฒนธรรม—ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมหนึ่งกับอีกวัฒนธรรมหนึ่ง รวมถึงภาษา แบบแผนที่ยอมรับด้านวรรณกรรม รวมทั้งแนวปฏิบัติทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

วัฒนธรรม—แบบแผนของชุมชนมนุษย์ที่พัฒนาจากแนวคิด พฤติกรรม และอารมณ์ร่วมกัน

ลูกศิษย์—ลูกศิษย์ ลูกมือ หรือผู้ที่ติดตามอาจารย์หรือผู้นำที่ยิ่งใหญ่

ยุค—ช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์; ในศาสนศาสตร์ หมายถึงช่วงเวลาที่กำหนดโดยการเปิดเผยของพระเจ้า ซึ่งแยกให้แตกต่างจากช่วงเวลาอื่น

ความต่อเนื่องด้านยุคสมัย—ความเชื่อมโยงระหว่างช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์กับอีกช่วงเวลาหนึ่ง

ความไม่ต่อเนื่องด้านยุคสมัย—ความแตกต่างระหว่างช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์กับอีกช่วงเวลาหนึ่ง

กรีก—ภาษาดั้งเดิมที่ใช้เขียนพันธสัญญาใหม่

รวมทั้งใช้ในศตวรรษที่สามหรือสองก่อนคริสต์ศักราชเพื่อแปลพันธสัญญาเดิมจากภาษาฮีบรู

ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง—คำนี้หมายความว่า "ไม่เปลี่ยนแปลงเลย"

ใช้เพื่อแสดงถึงธรรมชาติอันไม่เปลี่ยนแปลงของลักษณะและความสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

การคลไจ—ศัพท์ทางศาสนศาสตร์ที่หมายถึงวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในจิตใจของมนุษย์

ให้บันทึกการเปิดเผยของพระเจ้าในฐานะพระคัมภีร์

และชี้แนวทางการงานของพวกเขาในลักษณะที่ทำให้งานเขียนของพวกเขาไม่มีข้อผิดพลาด

ยูดา—หนึ่งในสาวก 12 คน ซึ่งพระเยซูเลือกสรรไว้เป็นพิเศษ; ยูดาสทรยสพระเยซู โดยชี้ช่องให้พวกหัวหน้านุโรหิตและผู้อาวุโส เพื่อแลกกับเงิน 30 เหริย

การคล้อยตามมนุษย์เป็นอุปสรรค—มุมมองเรื่องการคล้อยตามที่ยืนยันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบัญชาให้เขียนพระคัมภีร์ขึ้น กำหนดพระคัมภีร์เป็นหลัก โดยผู้เขียนที่เป็นมนุษย์เขียนตามสิ่งที่พระวิญญาณตรัสเท่านั้น

การคล้อยตามโดยผ่านชีวิต—มุมมองเรื่องการคล้อยตามที่ยืนยันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้บุคลิกภาพ ประสบการณ์ มุมมอง และความตั้งใจของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงนำงานเขียนของพวกเขาด้วยราชอาณาจักรและอย่างไม่คิดเขียน

ผู้เผยพระวจนะ—ทูตของพระเจ้าผู้ประกาศและนำพระคำของพระเจ้าไปปฏิบัติ โดยเฉพาะเพื่อเตือนเรื่องการพิพากษาบาปและเพื่อส่งเสริมการรับใช้พระเจ้าอย่างภักดี ซึ่งนำไปสู่พระพร

การคล้อยตามแบบโลกสวยหวาน—มุมมองเรื่องการคล้อยตามที่ยืนยันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คล้อยตามให้ผู้เขียนพระคัมภีร์เขียน แต่ไม่ได้ชี้แนะทางการเขียนของพวกเขา

ชาวสะมาเรีย—ประชาชนแห่งสะมาเรีย

ซึ่งบรรพบุรุษนอกกรีตของพวกเขาได้แต่งงานข้ามชาติพันธุ์กับชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรทางเหนือ; นับถือศาสนาอีวรูแบบผสมผสาน; ชาวอีวรูถือเป็นมลทินและน่ารังเกียจ

ศาสนศาสตร์—เรื่องใดก็ตามที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับพระเจ้าหรือบรรยายหัวข้อต่าง ๆ ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า